

NIEUWE AVONTUREN

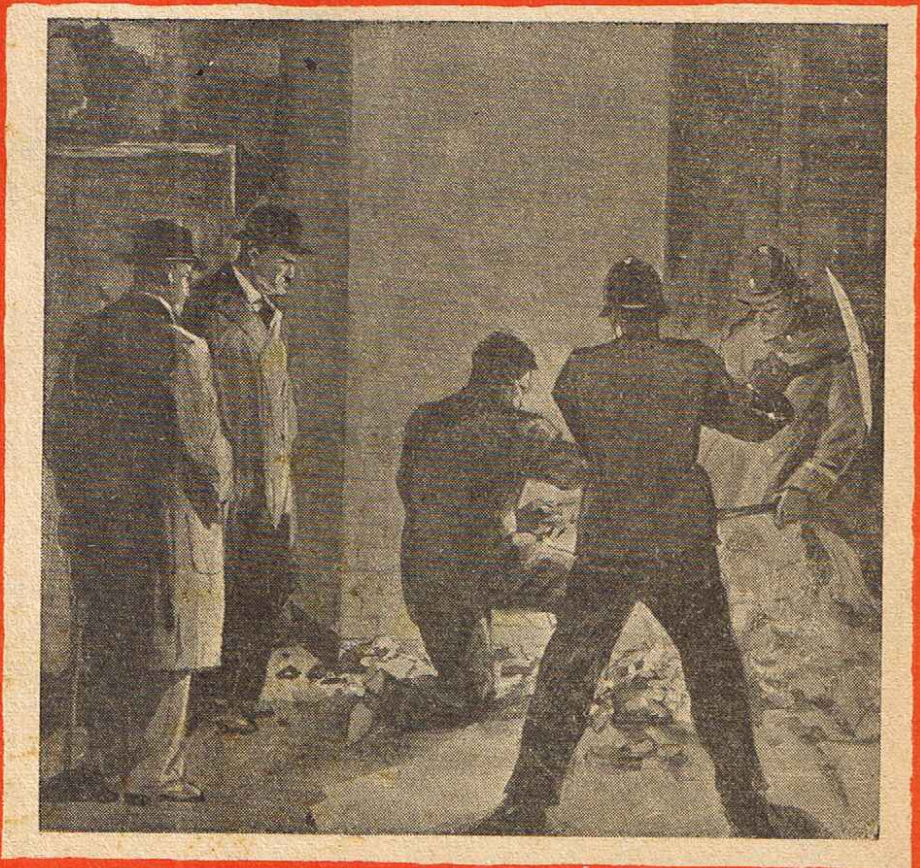
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Geheimzinnige Liftkoker

Nr 2125

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Eik nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Geheimzinnige Liftkoker

HOOFDSTUK I.

RAFFLES TELEFONEERT

Het was omstreeks half drie in de nacht, toen de dienstdoende brigadier van Scotland Yard de hoorn van de haak van het telefoontoestel nam; luid geeuwend, en de volgende boodschap opnam:

Ik verzoek u aanstonds een paar van uw mannen naar Cromwellstreet No 17 te sturen, waar een zekere Ray woont. Gij zult hem gebonden in zijn

stoel vinden. Hij behoort tot het Genootschap van de Gouden Sleutel zoals u zal blijken uit de papieren, welke ik u nog hedennacht per post zal zenden, en welke ik in zijn schrijftafel gevonden heb. Verbaas u niet al te zeer over de wanorde in het vertrek. Het is het werk van de man, die op dit oogenblik met u spreekt, John Raffles.

De slaperigheid van de brigadier was eensklaps als bij toverslag verdwenen en de geeuw was vervangen door een uitroep van verbazing en woede.

In een oogwenk was geheel Scotland Yard in rep en roer.

De brigadier galoppeerde als een aangeschoten haas naar de kamer van de heer Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van politie, ofschoon hij zeer wel wist, dat hij de waardige man daar op dit ogenblik zeker niet zou aantreffen. Vervolgens rende hij naar de kamer, waar zich meestal de detectives ophielden, die zich daar de tijd kortten met kaarten en dominospelen, schaken en dammen, in afwachting van het ogenblik, dat men plotseling hun hulp kon nodig hebben.

Daar had zijn mededeling, dat hij zoeven met John Raffles gesproken had, de uitwerking van een paard in een porseleinwinkel.

Alle aanwezigen, twintig in getal, sprongen overeind en begonnen dadelijk hartstochtelijk door elkaar te roepen, totdat er een man met een krachtig besneden gelaat en donkere ogen onder zware, borstelige wenkbrauwen met een stentorstem uitriep:

— Houdt allen je snater en schreeuwt niet als oude wijven door elkaar. Dit is niet de manier om Raffles te vangen.

De man, die dit had geroepen was James Sullivan, een van de bekwaamste detectives van Scotland Yard.

Hij had zoveel gezag onder zijn collega's dat het dadelijk doodstil werd.

Toen wendde Sullivan zich tot de brigadier, die transpirerend en hijgend op de drempel van de deur was blijven staan en beval:

— Onmiddellijk een auto, Bliks, en een snelle.

Blinks snelde weg, zo vlug zijn corpulentie het hem veroorloofde, om het bevel ten uitvoer te brengen.

Sullivan wendde zich dadelijk tot een viertal detectives, die hij het hoogst schatte wegens hun schranderheid en persoonlijke moed en vervolgde:

— Jullie gaan met mij mee! Misschien bestaat er nog een flauwe kans,

dat hij niet ontsnapt, ofschoon zij zeer gering is. Zelfs met een snelle auto doen wij altijd nog tien minuten over de afstand, en als er wordt getelefoneerd naar een posthuis, dat dichterbij de Cromwellstreet is gelegen, verliezen wij weer tijd en het scheelt ons ook te weinig. Kom spoedig mee!

De vijf mannen snelden het vertrek uit, daalden de brede trap af en ijlden naar de binnenplaats, waar de auto reeds gereed stond, terwijl zij als het ware in de vlucht nog drie agenten meenamen.

Er bevonden zich nu negen personen in de auto, met de chauffeur meegerekend, toen dit voertuig in pijlsnelle vaart het brede hek van het sombere politiegebouw uitreed en naar de Cromwellstreet snelde.

Sullivan had op zijn horloge gekeken, toen de auto onder de grote koetspoort uitstoot en toen de auto stilhield voor de deur van nummer 17, waren er juist negen minuten verlopen.

Sneller had de chauffeur toch waarlijk onmogelijk kunnen rijden.

James Sullivan was reeds uit de auto gesprongen, nog voor het voertuig goed en wel stil stond en snelde op de straatdeur toe.

Tegelijkertijd riep hij tot een paar andere detectives, die hem gevolgd waren:

— De straatdeur is niet geforceerd en ik zie aan de ramen gelijkvloers ook volstrekt geen spoor van braak. Het is dus waarschijnlijk, dat Raffles, zoals hij gewoonlijk doet, het huis aan de achterzijde is binnengegaan. Spring snel over de tuinmuur en kijk eens of alles aan de achterzijde in orde is. Kun je daar binnengaan, loop dan snel naar de vestibule en open de straatdeur voor mij.

De detectives wipten eerst over het hek van de voortuin, ijlden om het huis heen en bereikten zo de achterzijde.

Het was zeer donker, daar de maan achter de wolken verdwenen was en zij hadden dus hun elektrische zaklantaarns ontstoken, die een helder licht gaven en

waarmede zij de tuin tot op verre afstand konden verlichten.

Maar nauwelijks hadden zij de achterdeur bereikt, of tegelijkertijd lieten zij een onderdrukte kreet horen en riepen:

— De deur is vernield.

Het gehele bovenpaneel van de deur bleek uitgezaagd, met een bijzonder fijn, uitmuntend werktuig, want de zaagsnede was kaarsrecht, en zo glad alsof ze met een schaaaf was bijgewerkt. Het uitgezaagde, dunne paneel was netjes tegen de muur gezet.

Onmiddellijk kropen de beide detectives achter elkander door de opening, liepen de gang teneinde, die zich voor hen uitstreekte, en bereikten op deze wijze de vestibule.

Een van de detectives draaide het cylinderslot om en rukte de deur open en daarop trad James Sullivan, gevolgd door zijn metgezellen de vestibule binnen.

Hij had spoedig de schakelaar van het elektrische licht gevonden en een ogenblik later straalde de kroon, die van de hoge zoldering der vestibule afhing, in volle glans.

— Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of jullie de achterdeur hebt open gevonden, zei Sullivan, terwijl hij zich tot de beide detectives wendde, die hij naar de achterzijde van het huis had gezonden.

— Zij was niet open, mijnheer Sullivan, het paneel is er uitgezaagd.

— Dat is juist de methode van Raffles, riep Sullivan uit. Ik dacht even aan een flauwe grap, maar het schijnt toch werkelijk ernst te zijn. Nu, wij kunnen van dit ogenblik af wel zeker zijn, dat we achter het net vissen. Raffles is natuurlijk wel zo verstandig geweest om te zorgen, dat hij alles kant en klaar had en gereed stond om te vertrekken, toen hij ons zijn boodschap zond. Laten wij in ieder geval het gehele huis goed doorzoeken, men kan nooit weten, wat er gebeurd is.

De detectives hadden tamelijk luid met elkander gesproken en het verwonderde dan ook geen hunner, dat er boven aan de trap een paar bedienden

zichtbaar werden, in nachtgewaad gekleed, die blijkbaar snel een pantalon hadden aangeschoten, maar met blote voeten in hun muilen liepen.

Het waren bejaarde lieden, en op hun bleek gelaat was onrust en de grootste verbazing te lezen, toen zij daar in de hel verlichte vestibule een achttal mannen, opgewonden pratend, bijeen zagen.

Sullivan was de eerste die de bedienden had bespeurd en hun wenkte naar beneden te komen.

De bedienden daalden de trappen af, blijkbaar nog niet goed wetend, wat zij van dit alles moesten denken, en zodra zij beneden waren aangeland, begon Sullivan:

— Luister eens, mannen, er moet hier in huis iets ernstigs zijn gebeurd. Hebben jullie in het geheel niets verdachts gehoord?

— Volstrekt niets, mijnheer, antwoordde de oudste van de bedienden bevend. Wij zijn zoeven wakker geworden door het luide praten hier en door het heen en weer lopen over de gangen en het marmer van de vestibule.

— Waar is de slaapkamer van je meester? en breng ons dan bij hem; wij hebben hem iets te vragen.

— Het spijt mij, mijnheer, dat is onmogelijk.

— Onmogelijk? herhaalde Sullivan, wiens wantrouwen dadelijk werd gaande gemaakt. Hoe zo?

— Omdat mijnheer Ray op dit ogenblik niet thuis is. Hij zei ons gisteravond, voor hij ging dineren, dat het naar alle waarschijnlijkheid wel een uur of vier zou worden, voor hij terugkwam en dat hij misschien in het geheel niet thuis kwam slapen, zodat wij ons wel naar bed konden begeven.

— Wij hebben redenen om te vermoeden, dat uw meester wel degelijk thuis is, hernam Sullivan op ernstige toon. Breng ons eens aanstonds naar zijn slaapkamer.

— Maar wie zijt ge dan toch, mijnheer? vroeg de oude bediende angstig.

— Detectives, beambten van Scotland Yard.

— Dan zal ik u naar de slaapkamer van mijn meester brengen, maar ik wil wedden, dat wij hem daar niet zullen vinden.

Allen bestegen nu de brede trappen, terwijl de bediende, Brush geheten, zo snel hij kon vooring.

Brush stond stil voor een wit gelakte hoge deur en klopte aan.

Daar binnen bleef echter alles stil.

Sullivan schoof Brush met een zachte drang terzijde, greep de knop van de deur en duwde deze open.

De mannen keken in een ruime slaapkamer, weelderig gemeubeld, die echter op dit ogenblik verlaten was.

Het bed was onbeslagen.

— Ge ziet wel, dat ik gelijk had, mijnheer, riep Brush triomfantelijk uit.

— Als uw meester niet hier is, dan moet hij elders zijn, maar toch hier in huis. Ik weet wat ik zeg, hernam Sullivan op vaste toon. Waar staat de brandkast ergens?

— In de werkkamer van mijnheer Ray, antwoordde Brush, over al zijn leden bevend.

— Waar bevindt zich die?

— Op de tweede verdieping, juist boven de slaapkamer.

— Breng ons dadelijk naar de werkkamer.

Brush gehoorzaamde en nu bestegen de mannen opnieuw de brede trap, die hen naar de tweede verdieping voerde en weer stond de bediende stil voor een wit gelakte deur, maar ditmaal stond zij open.

Aanstands drongen de detectives binnen, met getrokken revolvers, terwijl Brush in de achterhoede volgde, bleek als een laken.

Hij meende niet anders of hij zou zijn meester vermoord vinden.

Sullivan had dadelijk de hand naar de schakelaar uitgestoken, die zich naast de deur bevond, maar vruchteloos draaide hij de ebonieten knop om en om, er kwam geen licht.

— De draad doorgeknipt, mompelde Sullivan. Ook al juist iets voor Raffles. Nu, dan zullen wij het met onze zaklantaarns moeten doen.

Alle elektrische zaklantaarns werden nu ontstoken en op verschillende plaatsen van het vertrek neergezet, zodat dit al spoedig tamelijk helder verlicht was.

Dadelijk trad Sullivan op de brandkast toe, een fraai, modern meubel, dat zeker uit een der eerste fabrieken afkomstig was.

In ieder geval was het vroeger fraai geweest, want thans gaapte in een van de zijwanden een groot gat, bijna twee decimeter hoog en anderhalve decimeter breed.

Sullivan onderzocht nauwgezet de wanden van dit gat en toen kwam zijn uitspraak:

— Opengesmolten met een steekvlam van buitengewone hitte, waarschijnlijk termiet, of iets dergelijks. Tegen dat dekselse goed is niets bestand.

Hij stak zijn hand in de opening; na enig tasten kwam de hand er weer leeg uit.

— Een troep sprinkhanen zou 'n veld met boekweit niet zo kaal hebben kunnen eten dan Raffles met de inhoud van deze kast heeft gedaan, bromde Sullivan.

Hij ging weer in het midden van het vertrek staan, trad op de schrijftafel toe en vervolgde:

— Dit is zeker het meubel, waarin Raffles de papieren gevonden heeft, waarvan hij sprak in zijn telefonische boodschap aan de brigadier. Ik moet zeggen, dat ik zeer nieuwsgierig naar de inhoud ben. Maar vóór alles moeten wij Ray terugvinden; Raffles zegt, dat hij hem gebonden heeft, en...

Maar hij kon niet voortgaan, want een kreet van verbazing en schrik bellette het hem.

Brush had die luide kreet geslaakt.

Hij stond met starende ogen in de deuropening en stotterde:

— Hij is er niet meer... hij is er niet meer!

— Dat schijnt zo, hernam Sullivan korzelig. Ik heb ook ogen in het hoofd, vriend en ik zie wel, dat je meester zich hier niet bevindt.

— Ik praat niet van mijn meester, mijnheer... ik praat van een stoel! ant-

woordde Brush, schijnbaar meer dood dan levend.

— De stoel, welke stoel?

— De leunstoel voor de schrijftafel. Het was er juist zo een als daar ginds staat. Een stoel van bijna honderd kilo.

— En wat is daar nu mee? vroeg Sul-

livan wiens aandacht was gaande gemaakt.

— Wel, de stoel was er nog toen ik hier voor het laatste, om half twaalf, de ronde deed, daar durf ik op zweren en nu is hij verdwenen!

HOOFDSTUK II.

DE ONTSNAPPING VAN EEN SCHURK

Een ogenblik bleven de mannen elkaar zwiingend aankijken.

Sullivan was de eerste die weer het woord nam.

Hij greep de bediende bij de arm en zei met grote nadruk:

— Antwoord mij kort en duidelijk, want van de beantwoording van mijn vragen kan veel afhangen.

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer.

— Er hebben dus twee van deze zware stoelen gestaan, nietwaar?

— Die stoelen stonden hier al minstens een jaar.

— Zij waren er nog beide om half twaalf?

— Daar durf ik een eed op doen.

— Weet gij zeker dat uw meester onmogelijk, bijvoorbeeld om een uur of twaalf, kan zijn thuis gekomen, zonder dat gij het bemerkt hebt?

— Het is wel onwaarschijnlijk, maar het is niet onmogelijk. Ik was in ieder geval omstreeks twaalf uur nog op en ben toen pas naar bed gegaan. Ik zeg u

immers, dat mijnheer Ray ons verlof had gegeven om te gaan slapen!

— Het bed is niet beslapen en dus moet Ray zich naar een andere kamer hebben begeven, hoogstwaarschijnlijk deze, ging Sullivan voort, half in zichzelf sprekend. Maar voor de drommel, als hij hier geweest is, vóór Raffles kwam, waarom heeft hij dan in 's hemelsnaam die stoel weggehaald?

Hij had deze vraag weer op luide toon gedaan en dadelijk kwam het antwoord van de bediende:

— Dat zal niet zo gemakkelijk zijn gegaan, mijnheer. De stoel was buitengewoon zwaar; twee mannen konden hem haast niet van zijn plaats krijgen.

— Dat is heel merkwaardig, bromde Sullivan. Dat Raffles die stoel zou hebben verwijderd, is natuurlijk volkomen uitgesloten, want het had volstrekt geen doel en hij is er de man niet naar om doelloze dingen te doen?

Sullivan liep zwiingend een paar passen op en neer en riep toen eensklaps uit:

— Het helpt niets of wij hier al theoriën opwerpen, wij moeten in de eerste plaats Ray terug vinden.

— Als hij tenminste niet tegelijkertijd met de stoel verdwenen is, merkte droogjes een der detectives, Finn geheuten, op.

— Ja, dat zou wel mogelijk zijn. In ieder geval, wij zullen nu maar eerst eens gaan zoeken.

Snel doorzochten de detectives, met de handigheid van vaklieden, het vertrek. Zij openden de brede en diepe kasten, zij sloegen de gordijntjes terzijde, maar er was van de heer des huizes niets te ontdekken.

De politiebeambten waren nu dus wel gedwongen het gehele huis van de zolder tot de kelder te doorzoeken.

Er ging bijna een vol uur mee heen, want het huis was groot. En toen was het resultaat nog volkomen negatief.

Het merkwaardigste was wel, dat men niets had teruggevonden van Ray, van wie men tenminste nog had kunnen aannemen, dat hij had weten te ontsnappen, maar dat ook de geweldig zware stoel onvindbaar was.

Er werd geen vertrek ondoorzocht gelaten, hoe klein ook, maar van de zware club fauteuil was niets te ontdekken.

Sullivan had zijn mannen weer in de werkkamer verzameld en wendde zich weer tot Brush met de woorden:

— Waar hebt gij uw kamers?

— Op de derde verdieping, mijnheer.

— Hebt ge niets bizonders gehoord?

— Niets! Ik slaap niet vlak boven dit vertrek en ik slaap tamelijk vast.

— Geloof gij niet, dat gij het hadt moeten horen, als men die zware stoel uit het vertrek gedragen had.

— Dat had een enkele man, hoe sterk ook, onmogelijk kunnen doen, mijnheer. Men zou het meubel hebben moeten schuiven. Ik geloof wel, dat ik dat gehoord zou hebben.

— Nu, het wordt er niets duidelijker op. Ray is weg en de stoel is weg. Is u nooit iets vreemd opgevallen in het leven van uw meester?

— Hoe bedoelt gij dat, mijnheer?

— Ik wil zeggen, deed uw meester nooit dingen, die u ongewoon voorkwamen, welke gij, bijvoorbeeld, niet verwacht zoudt hebben van een man van zijn stand? Hoe was het, bijvoorbeeld, gesteld met zijn vrienden? Waren het gentlemen? Denk eens goed na.

Brush spande zich blijkbaar zeer in, om zich vooral niet te vergissen, en antwoordde toen:

— De meeste vrienden van mijnheer Ray waren echte gentlemen, maar ik herinner mij nu, dat er wel eens een paar zijn gekomen, die mij alles behalve bevielen, ofschoon ook zij als heren waren gekleed.

— Had uw meester geregelde gewoonten, ik bedoel, at hij altijd thuis? Ging hij op behoorlijke tijden naar bed?

— Mijnheer at bijna altijd buitenshuis, tenminste wat de hoofdmaaltijd betreft. 's Avonds ging hij meestal naar de schouwburg of naar een circus, en het is heel vaak voorgekomen, dat hij of heel laat of in het geheel niet thuis kwam 's nachts.

— Wel, wel, dat is in ieder geval van belang. Maar voor mij is het raadselachtige, dat de stoel ook verdwenen is.

— Mij dunkt, dat er maar één oplossing is, antwoordde Finn.

— Welke dan?

— Dat zich hier in deze kamer een verborgen uitgang bevindt.

— Goed en wel, maar dan zou men toch de stoel in een andere kamer terug hebben moeten vinden.

— Behalve in het geval, dat de uitgang zich in de vloer had bevonden, hernam Finn.

— Maar wij zijn hier op de tweede verdieping, mijn waarde, wierp Sullivan tegen.

— Ongetwijfeld, maar het luik zou, bijvoorbeeld, een soort van koker hebben kunnen afsluiten, die dwars door de eerste verdieping heen gaat.

— Zo iets is, in ieder geval, denkbaar, hernam Sullivan peinzend.

Hij wendde zich tot Brush en ging voort:

— Waar stond die stoel meestal?

— Daar, mijnheer, voor de schrijftafel, antwoordde de bediende.

Sullivan trad op de plek toe, die hem was aangewezen en bukte zich.

Hij raapte een wandelstok op, een stevig voorwerp uit dik rotting met een haak van zilver.

— Van wie is die wandelstok? vroeg Sullivan, terwijl hij Brush het voorwerp voorhield.

— Van mijn meester, antwoordde de bediende.

— Kwam hij er mee thuis vannacht? vroeg de detective.

— Dat moet wel, mijnheer, want ik weet zeker, dat hij met een wandelstok in de hand het huis heeft verlaten.

Sullivan begon de vloer te onderzoeken en eensklaps riep hij uit:

— Hier zie ik een naad, ofschoon zij moeilijk te vinden is! Wie het niet weet, zou hier onmogelijk een luik kunnen veronderstellen, en ik ben er zelf ook niet zeker van, of er wel een is.

Hij had zijn zakmes te voorschijn gehaald, knipte het open en begon zorgvuldig de naad wat te verwijderen.

Het bleek daarbij al spoedig, dat hij het tapijt aan weerszijden van de bijna onzichtbare spleet met zijn mes van de vloer kon aflichten.

Er kon niet aan worden getwijfeld, er moest hier ergens een luik in de buurt zijn.

Op deze wijze zou althans het raadsel van de verdwijning van de grote stoel misschien opgelost kunnen worden.

Dan bleef slechts de vraag hoe het Ray mogelijk was geweest, gebonden en wel, het mechaniek in beweging te brengen, dat het luik deed dalen, want als hij zich geheel had kunnen bevrijden, dan zou hij zeer waarschijnlijk wel een andere weg hebben gekozen om te ontvluchten, inplaats van deze geheime uitgang aan het licht te brengen.

Finn echter, die zwijgend had toegezien, toen Sullivan over de grond kroop, had een ommegang om het schrijfbureau gemaakt, en daarbij het blad aan de bovenzijde, zowel als aan de onderkant, zorgvuldig onderzocht.

En eindelijk vond hij een soort uitsteeksel, waarop hij drukte.

Dadelijk liet hij een waarschuwingskreet horen, en juist bijtijds kon Sullivan van zich achteruit werpen, want daar zakte een tamelijk groot gedeelte van de vloer, ongeveer anderhalve meter lang en een meter breed, plotseling in de diepte.

— Dat was het dus! zei Finn lachend. Ik had het je immers wel gezegd, Sullivan. Nu geloof ik, dat ik begrijp, waarom wij daar die wandelstok hebben gevonden! Als de stoel werkelijk gestaan heeft op de plek, zoeven door onze oude vriend aangewezen, dan kon Ray met enige krachtingspanning het uiteinde van zijn wandelstok, die hij waarschijnlijk zelf op dat kleine tafeltje had gelegd, in handen krijgen en met de knop van de stok de kleine verhevenheid onder het blad van de tafel bereiken en neerdrukken, zodat het mechaniek begon te werken, en het luik daalde.

— Ik maak je mijn compliment, Finn, zei Sullivan opgewonden. Zo is het zeer waarschijnlijk gegaan. Ik wilde wel, dat wij wisten waartoe de koker, die wij hier zien, toegang geeft.

— Ik denk, dat dit wel niet anders zal gaan, dan door het luik weer naar boven te laten rijzen en zelf er op plaats te nemen door op de knop te drukken, hernam Finn.

— Maar hoe krijgen we het weer boven? hernam Sullivan, terwijl hij zich achter het oor krabde.

— Wij kunnen beginnen met weer eens op de knop te drukken, zei Finn, maar ik vrees, dat het niet veel zal baten. Het mechanisme, om het luik weer te doen rijzen, zal wel van beneden in werking moeten worden gesteld.

Hij drukte op de knop, vruchteloos.

— Dan moeten wij maar ladders en touwen halen; ik wil zien, wat er daar beneden is, riep Sullivan uit.

— Nu meen ik ook te weten, mijnheer, wat die zonderlinge stenen uitbouw in de wijnkelder betekent, riep Brush eensklaps uit. Ik heb er mij al menigmaal het hoofd mede gebroken,

waarom zich daar dat vierkante stenen ding bevond, dat haast van de vloer tot aan de zoldering reikte en dat er uitzag als een vierkante fabrieksschoorsteen, of ook wel als een eenvoudig electrisch kabelhuisje.

— Is dat huisje van gewone bakstenen opgemetseld? vroeg Sullivan levendig, zich tot de bediende wendend.

— Ja, mijnheer.

— Dan doen wij waarschijnlijk beter als wij maar dadelijk naar de wijnkelder gaan en daar met een houweel de zijwanden van het bouwsel vernielen.

— Dat kan gebeuren, mijnheer, want in de kleine schuur in de tuin zijn gereedschappen genoeg, hernam Brush.

Allen daalden haastig de trap af en begaven zich, door Brush geleid, naar de wijnkelder.

Bij het licht van de electrische zaklantaarns der agenten ontwaardden de aanwezigen in een hoek van de kelder een soort vierkanten toren, waarvan het boveneinde in de zoldering verdween, iets meer dan anderhalve meter breed en bijna twee meter lang.

De wanden van deze soort stenen bus waren uit gewone metselstenen opgetrokken.

Dicht bij de tunnelingang lag de vermiste stoel, met een warboel van doorsneden touwen er omheen.

Sullivan wendde zich tot Brush en vroeg:

— Maar is je er dan niets van bekend, dat deze liftkoker werd gebouwd?

— Niets mijnheer.

— Hoe lang ben je in dienst van je meester?

— Ongeveer vier jaar, mijnheer.

— Maar deze koker kan onmogelijk al zolang bestaan, zei Finn. De stenen hebben hun oorspronkelijke kleur nog en de kalk is nog bijna wit.

— Het kan heel goed zijn, dat deze koker pas is gemetseld, mijnheer, zei Brush, want we zijn pas drie maanden geleden in dit huis getrokken.

— Dan is de zaak, wat dit betreft, tenminste opgehelderd, liet Finn zich horen. Het huis heeft zeker enige tijd ledig gestaan, voor Ray het ging be-

trekken, en van die omstandigheid heeft hij gebruik gemaakt, de liftkoker te laten maken, misschien wel door metselaars, die ingewijd zijn, of anders door aannemers, die lid zijn van de bende.

— Maar als we het laatste aannemen, waarde Finn, hernam Sullivan, dan betekent dit, dat we hier te doen hebben met een bende, gelijkend op die van het Kwade Oog te New York, waarvan rijke en te goeder naam bekende personen deel uitmaakten.

— Welnu, dan nemen we dat aan, hernam Finn kalm.

Intussen was Brush weg gesnel, en hij keerde nu terug met een paar stevige houwelen, die aanstonds door een paar der krachtigste agenten ter hand werden genomen.

De stenen en de kalk waren inderdaad nog zo vers, dat het slechts weinig moeite kostte een gat in een der zijwanden te hakken, waarvan de onderkant omstreeks een halve meter boven de vloer was gelegen.

Binnen een kwartier was het gat groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verlenen.

Finn kroop het eerst naar binnen, met zijn lantaarn gewapend, en bevond zich nu boven op het valluik, dat van een stuk tapijt voorzien was.

Spoedig hadden ook de anderen zich bij hem gevoegd, behalve Sullivan, die zich nu tot Brush wendde en zei:

— Ik dank je, waarde vriend, maar van dit oogenblik af zullen wij je hulp kunnen ontberen. Ga maar weer naar bed en tracht nog enige uren te slapen. Denk er echter aan dat de justitie je waarschijnlijk wel zal oproepen om als getuige te fungeren.

Met deze woorden klopte hij de bediende even op de schouders en kroop op zijn beurt door het gat.

De politiebeambte bevond zich thans aan het begin van een lijnrechte tunnel, waarvan alleen de paar eerste meters nieuw waren, de rest was blijkbaar van zeer oude datum, dateerde waarschijnlijk uit de tijd, toen alle burgers van de staat, rijk of arm, hoog of laag, wel eens in de omstandigheid konden komen,

snel te moeten vluchten, teneinde zich aan een of andere wrekende hand te kunnen onttrekken.

Boven hun hoofden zagen zij de kleine opening, die zich thans in de vloer van de werkkamer van Ray bevond.

Finn belichtte de wanden van de liftschacht met zijn lantaarn, en al spoedig had hij de kleine hefboom gevonden, met behulp waarvan men het luik weer op gelijke hoogte van de vloer zou kunnen brengen.

Sullivan liet dit echter na, want hij wist niet, of hij niet nogmaals van het luik gebruik zou moeten maken, wanneer hij de terugweg aanvaardde.

De politiemannen volgden nu de tun-

nel tot op een lengte van bijna tien minuten gaans en toen kwam er plotseling een einde aan hun onderzoek.

Want de tunnel liep zonder meer uit op een duistere, zeer smerige kelder, waar een voet hoog stinkend water stond en die bij een onbewoonbaar krot bleek te behoren.

De ramen van deze krotwoning waren aan alle kanten dicht gespijkerd op een na, waarvan geen ruit meer heel was. En hier doorheen bereikten de agenten een morsige, duistere binnenplaats, keken elkander eens zwijgend aan en keerden toen weer naar Scotland Yard terug, omdat zij wel begrepen, dat er voorlopig toch niets anders te doen viel.

HOOFDSTUK III

DE VERKIEZING VAN EEN NIEUWE MEESTER

Het zou voor de detective Finne zeker een voldoening zijn geweest, als hij had geweten, dat alles zich inderdaad had toegedragen, zoals hij vermoed had.

Ray was een schelm van het ergste soort, die reeds lang deel uitmaakte van het Genootschap van de Gouden Sleutel, maar door zijn buitengewone schranderdheid en slimheid zich buiten de grijpvingers van de justitie had weten te houden.

Enige jaren na het einde van de wereldoorlog II had hij zich in de woerkehandel begeven, en het geluk was hem gunstig geweest. Hij had zijn netten zo handig weten uit te zetten, dat hij, binnen weinige jaren een fortuin van en-

kele millioenen had weten bijeen te schrapen.

Dat was zeker niet op eerlijke wijze gegaan, maar bepaalde diefstal had men hem niet kunnen aanwrijven.

Door een samenloop van omstandigheden was Raffles hier achter gekomen, en hij had de schurk, tijdens de inbraak in diens huis, waarbij hem een zeer groot bedrag in handen viel, weten te overmeesteren.

Raffles had daarbij tevens een aantal papieren gevonden, waaruit hem bleek, dat er diezelfde nacht een bijeenkomst zou plaats vinden van de voornaamste luitenants en benedeleden van het genootschap, teneinde een nieuwe Meester

te kiezen, inplaats van Dr. Fox die de dood had gevonden door de hand van James Henderson, de trouwe chauffeur en metgezel van Raffles.

Ray had echter standvastig geweigerd de plek op te geven, waar de bijeenkomst zou plaats vinden, en er bleef Raffles dus niets anders over dan de man aan zijn stoel vast te binden en daarna de politie te waarschuwen en de telefonische boodschap aan Scotland Yard te zenden, waarvan wij in de aanvang van dit verhaal kennis namen.

En daarop was Raffles heen gegaan met medeneming van een buitengewoon hoog bedrag aan contanten.

En daar zat Ray, vastgebonden op zijn zware leunstoel, niet bij machte om te schreeuwen wegens de doek, die hem voor de mond was gebonden. En in een toestand die niet veel verschilde van vertwijfeling, want ieder ogenblik immers kon de politie voor hem verschijnen om hem te arresteren en hij wist maar al te goed, dat de geheime correspondentie, die de Grote Onbekende in zijn schrijftafel ontdekt had, voldoende zou zijn, om hem voor een paar jaar naar de gevangenis te zenden, hetgeen hem in ieder geval onmogelijk zou maken, zijn weelderig leven van vroeger voort te zetten.

Ray keek om zich heen als een in een klem gevangen dier, toen hij de voordeur voorzichtig hoorde sluiten door de man, die hem geplunderd had.

Toen viel zijn blik op zijn wandelstok, die hij zoeven bij het binnenkomen, nadat Raffles hem in de duisternis, met de revolver in de vuist, in de weg was getreden, in verwarring op het kleine tafeltje had gelegd, dat niet ver van de schrijftafel stond.

Hij had reeds een paar malen een vergeefse poging gedaan om zijn stoel ruks-gewijze te verzetten, maar dat was met het zware meubel onmogelijk gebleken.

Met grote krachtinspanning wist hij zich toen zo in zijn stoel te draaien, dat hij met zijn voeten het tafeltje in zijn richting kon laten hellen.

De wandelstok gleed van het tafelblad en viel juist op zijn knieën.

Ray greep het voorwerp met beide handen vast en verschoof het zolang tussen zijn vingers, totdat hij het uiteinde vast had.

Hij tilde de stok op en tot zijn grote vreugde bereikte de zilveren knop juist het uitsteeksel onder het tafelblad van zijn bureau.

Hij drukte uit alle macht en eensklaps zakte hij met zijn stoel en al omlaag.

De wandelstok bleef op de vloer liggen...

Zodra hij beneden was aangeland, stelde Ray alle pogingen in het werk, om zich te bevrijden en het ging hier gemakkelijker dan in zijn kamer.

Want het vulluik gleed aan weerszijden langs stalen richels met scherpe kanten en hiertegen kon hij vrij gemakkelijk de touwen doorsnijden, die zijn polsen aaneen gebonden hielden.

Zodra zijn handen vrij waren, maakte hij ook zijn benen los.

Door de sterke schok bij het neerkomen en door de wilde bewegingen, welke Ray maakte om zich te bevrijden, was de zware stoel een eind vooruit geschoven, en toen Ray de hefboom overhaalde, stond het voorwerp nog maar met de achterste poten op het luik, en viel er af, zodra het naar boven rees.

Ray bekommerde er zich niet verder om, maar ijelde de tunnel door tot het einde, bereikte de kelder, kroop door het raam en stond nu op de morsige binnenplaats.

Hij hield zich hier echter niet op, maar trad dadelijk door een koetspoort en riep een taxi aan.

Hij gaf de chauffeur een adres op in Houndsditch en wierp zich achterover in de kussens.

Een diepe rimpel liep dwars over zijn voorhoofd en zijn ogen hadden een sombere uitdrukking, toen hij voor zich heen bromde:

— Alles is nog niet verloren als wij met beleid en voorzichtigheid te werk gaan. Raffles weet in ieder geval niet waar de samenkomst zal zijn en hij heeft me onmogelijk kunnen volgen. Zeker, mijn huis, mijn positie en naam

zal ik wel voor goed kwijt zijn, want die vervloekte papieren zullen mij verdragen en ik zie geen kans te beletten, dat zij de politie in handen vallen. Maar ik denk er toch niet aan, mij terug te trekken als candidaat voor het leiderschap van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Ja, wel heb ik vernomen, dat die Franse Markies Beaupré de la Sardogne weer ten tonele wil verschijnen en rechten op het Meesterschap wil doen gelden, maar ik zal hem met alle middelen bestrijden, die vreemdeling.

En Ray verzonk in diep gepeins.

Hij riep zich de gebeurtenissen van het verleden voor de geest.

Hijzelf was er als toeschouwer bij tegenwoordig geweest, toen de Franse Markies, die destijds chef was van een Parijse bende, naar Londen kwam, na de dood van professor Nicholson, die eveneens Meester van dit genootschap was geweest. Beaupré de la Sardogne had verklaard, de chef van het genootschap te willen worden en het scheelde niet veel of zijn partij had de meerderheid behaald.

Tot op dat ogenblik echter was steeds een Engelsman het hoofd geweest en de partijgangsters van de nieuwe candidaat, dokter Fox, konden het niet dulden, dat een ander dan een Engelsman de opvolger zou worden van professor Nicholson, die de dood aan de galg had gevonden, alweer door toedoen van John Raffles.

Toen kwam er een tijd, gedurende welke Fox voor een zeer belangrijke zaak enige tijd van het toneel verdween.

En zolang bleef hij weg, zo groot waren de gevaren, waaraan hij zich had blootgesteld, dat men reeds vreesde, dat hij niet meer tot de levenden behoorde.

Markies Beaupré de la Sardogne, door zijn eerezucht gedreven, nam zijn plaats in en toen keerde dokter Fox onverwacht terug.

De Fransman wilde het veld niet meer ruimen en er had een vreselijk gevecht tussen de beide tegenstanders plaats, waarin Dr. Fox overwonnen had, al was het door een laaghartige streek.

Wat er daarna met de Franse Markies was gebeurd, dat wist Ray slechts bij benadering te zeggen.

Het was hem alleen bekend, dat hij daarna te Parijs gewikkeld was geworden in een reeks avonturen, waarbij ook John Raffles betrokken was.

Een paar maanden geleden zelfs, de herinnering daaraan lag hem nog vers in het geheugen, had Raffles het bendehoofd een buitengewoon grote dienst bewezen, tot twee keer toe had hij hem het leven gered.

Dit spookte Ray door het hoofd, terwijl de auto hem in snelle vaart naar de wijk van Houndsditch reed.

Hijzelf was een eierzuchtig en moedig man, hij wist dat hij kon rekenen op een grote aanhang, hij zou alles in het werk stellen om zich meester te maken van het gezag.

En wanneer de Markies het waagde, tegen hem in het krijt te treden, dan zou die Fransman zien, met wie hij te doen kreeg.

Ray had zich nu eenmaal vast in het hoofd gezet, een greep naar de macht te doen en al was de aanvang niet gelukkig geweest, daardoor zou hij zich niet laten ontmoedigen.

De auto had reeds bijna een uur gereden, toen het voertuig eindelijk stil hield.

Ray opende het portier, steeg uit, betaalde de chauffeur en bleef daarop de auto nakijken, totdat deze zich verwijderd had en er niets meer van de taxi te zien viel.

Toen liep hij snel een smalle, smerige straat in, waar de huizen zeer oud en vervallen waren.

Bij het licht van een lantaarn raadpleegde hij zijn horloge. Dadelijk verhaastte hij zijn schreden, voortdurend bij zichzelf mompelend.

— Ik ben ruim een uur over mijn tijd; die vervloekte Raffles zal ik het betaald zetten, wanneer ik achter het net vis.

Hij sloeg een hoek om en betrad een steeg, zo donker en morsig, als men ze alleen maar in deze armelijke wijken van Londen vindt.

Maar Ray scheen hier goed te weg te kennen, want hij aarzelde geen ogenblik en liep haastig voort over het ongelijke plaveisel.

Eindelijk stond hij stil voor een lage, vervelozede deur,

Hij keek nogmaals om zich heen, ten-einde zich te overtuigen, dat hij niet gevolgd was en duwde toen de deur voorzichtig open.

Hij was nauwelijks binnen, of uit de duisternis trad hem een man tegemoet, die eensklaps een elektrische zaklantaarn deed ontgloeien en zijn lichtbundel op het gelaat richtte van de man, die zoeven was binnengetreden.

Hij scheen hem dadelijk te herkennen, maar dit was hem niet voldoende, want eerst moesten er een reeks wachtwoorden gewisseld worden.

Toen pas maakte de man met de lantaarn plaats voor Ray, die de gang ten-einde liep en tenslotte stil stond voor een vervelozede trap, die naar de eerste en ook enige verdieping van dit krot scheen te voeren.

Hij tastte even langs de muur aan zijn rechterhand en eindelijk hadden zijn vingers een steen gevonden, die een weinig voor de anderen uitstak.

Hij drukte er op en met een zacht krakend geluid klaptten de drie eerste treden van de trap omhoog, zodat zij een vierkante opening vrij maakten, een donker gat, nauwelijks groot genoeg om doortocht aan een volwassen man te verlenen.

Ray kroop op handen en voeten door de opening, trok vervolgens de drie treden neer en was nu omgeven door een zo dikke duisternis, dat hij zelfs zijn eigen hand niet zien kon, als hij die vlak voor zijn ogen bracht.

Hij moest nu zelf zijn zaklantaarn ontsteken en nu bestraalde het licht de wanden van een nauwe gang, of beter gezegd, van een wijde buis, zoals die gebruikt worden bij de waterleiding, niet hoger dan een meter en op de breedste plaats nauwelijks tachtig centimeter breed.

Slechts met moeite konden hier twee mensen elkander kruipende passeren.

Het einde van deze tunnel was in het geheel niet te zien, maar nadat Ray omstreeks acht minuten snel was voortgelopen, nu en dan in diep gebukte houding lopend, zag hij een vaag schijnsel, hetgeen hem aantoonde, dat hij het doel van zijn moeilijke tocht naderde.

Plotseling kon hij niet verder, want een dikke houten deur, met ijzer beslagen, sloot de tunnel af.

Hij klopte op eigenaardige wijze op het hout van de deur en dadelijk klonk er achter een stem, die het wachtwoord vroeg.

Toen Ray naar behoren geantwoord had, ging een klein luikje in de deur open, zo groot als een hand, en een sterke lantaarn zocht de tunnel af, terwijl de stralen het gelaat belichtten van de man, die toegang wenste.

Toen pas werd de lage deur geopend en kon Ray binnentreden. Hij bevond zich nu in een tamelijk goed gemeubeld vertrek, dat hier op deze plek zeker een zonderlinge indruk moest maken. In het midden stond een grote tafel, waaromheen zeven leunstoelen met rechte leuning waren geplaatst.

De middelste was waarschijnlijk voor de voorzitter bestemd, want hij was het grootst en de hoge leuning was bekroond met een dolk en een grote sleutel, zwaar verguld en kruiselings over elkander bevestigd.

Als voorzittershamer diende eveneens een zwaar vergulde sleutel van eigenaardige vorm.

De stoelen waren alle bezet.

Op die van de voorzitter zat een man met een echt zuidelijke type. Hij was goed gebouwd met brede schouders en een slank middel. Zijn gelaat was licht gebruid en glad geschoren.

Die man was Markies Beaupré de la Sardogne, die aan lager wal geraakt was.

Behalve de zeven mannen, die om de tafel gezeten waren, bevonden zich in het vrij grote vertrek nog een veertigtal anderen, alle aanvoerders en chefs van beruchte bendes, niet alleen uit Londen, maar ook uit Wenen, Parijs en

Rome, die hier nu allen broederlijk bijeen waren, verenigd door de band van de misdaad.

Het zal wel niet nader behoeven te worden gezegd, dat al deze misdadigers met behulp van valse passen naar Londen waren gekomen.

Het was duidelijk, dat Ray verscheen, toen de vergadering reeds in volle gang was.

Hij bleef een ogenblik staan, liet zijn blikken door de vergaderzaal dwalen en richtte die toen op Beaupré de la Sardogne, met de opmerking:

— Ik zie, dat men reeds begonnen is met de beraadslagingen.

— Dat zult gij ons zeker niet euvel duiden, Ray, zei de Franse Markies met een spottend lachje. Het is op het ogenblik drie uur, om twee uur zou de vergadering beginnen. Gij hebt toch zeker niet gedacht, dat wij alleen op u zouden wachten?

Ray antwoordde niet rechtstreeks, maar wierp de Fransman een wraakzuchtige blik toe en zei toen:

— Mag ik weten hoe ver men reeds gevorderd is? Zijn de stemmen reeds uitgebracht op de verschillende kandidaten? Gij weet zeker wel, dat de Raad van Zeven reeds een lijst van kandidaten voor het Meesterschap had opge maakt?

— Dat was mij bekend, antwoordde de Fransman kalm. Op die lijst komen

drie namen voor en gij staat bovenaan.

— Welnu?

— Welnu, ik weet dat reeds enige malen wat ik zou willen noemen de Voor dracht van de Raad van zeven zonder hoofdelijke stemming werd aangenomen en dat men de eerste man steeds koos, omdat de vergadering meende te mogen aannemen, dat hij als eerste op de lijst was geplaatst wegens zijn persoonlijke moed, zijn schranderheid en zijn ontembare wilskracht. Ik ben echter tot de ontdekking gekomen, dat ik mij daarin vergiste. Reeds bij een vroegere gelegenheid ben ik tot mijn leedwezen tot de ervaring gekomen, dat hier andere invloeden aan het werk waren. Bij de verkiezing van wijlen Dr. Fox ging het evenzo in zijn werk. Men wenste geen vrije stemming, ofschoon de statuten die uitdrukkelijk voorschrijven. Ik zeg dat men behoort te stemmen, al bedroeg het aantal kandidaten tien of twintig.

— Dat wil zeggen, gij zijt het niet eens met de lijst? vroeg Ray tussen de tanden.

— Ik kan het er niet mee eens zijn, waarde heer, want mijn naam komt op de lijst niet voor, antwoordde Markies Beaupré rustig, terwijl hij zijn zware ogen strak op het gelaat van de man vestigde, die nu de tafel dicht genaderd was.

HOOFDSTUK IV

HET GEVECHT OM DE MACHT

Er volgde een vrij langdurig stilzwijgen op deze woorden.

Alle aanwezigen begrepen, dat er onweer aan de lucht was.

De meesten hunner kenden persoonlijk de Franse bendechef en zij wisten dat zijn eerezucht grenzeloos was en dat hij een zeer schrander en bovenal een moedig man was.

Maar tevens wisten zij, dat Ray, een persoonlijke vriend van Dr. Fox, er altijd vast op gerekend had, dat hij diens plaats zou innemen, wanneer Dr. Fox ooit van het toneel mocht verdwijnen.

Zij begrepen volstrekt niet waaraan zijn afwezigheid was toe te schrijven en reeds geloofden zij aan verraad, toen de Raad van Zeven, waartoe ook Ray behoorde en die als het ware het hoofdbestuur van het genootschap vormde, onvoltallig bleek en men de Fransman kalmpjes in de stoel van de voorzitter zag plaats nemen, de zetel, die door Ray had moeten worden ingenomen.

En daar stond hij nu toch, blijkbaar opgehouden door een zaak, die wel zeer belangrijk moest zijn, daar hij anders natuurlijk wel aanwezig zou zijn geweest bij een vergadering, die juist voor hem van het grootste gewicht was.

Ray was de eerste die weer sprak.

— Ik ben opgehouden door een buitengewone omstandigheid, waarover ik geen macht had, begon hij langzaam. Gij zult alles waarschijnlijk morgen wel in de bladen kunnen lezen. Ik voel ech-

ter, dat ik verplicht ben het u in enkele woorden mede te delen. John Raffles heeft mij overvallen, hij heeft mijn brandkast leeg geplunderd, hij heeft mijn geheime papieren gevonden en deze aan de politie gezonden en ik heb pas op het laatste ogenblik kunnen ontkomen, zeker geen vijf minuten voor die vervloekte detectives mijn huis binnendrongen.

Er gingen kreten van woede en schrik op onder de vergaderden, toen zij de naam van John Raffles hoorden noemen.

Zij allen kenden de gevreesde tegenstander, al was het dan niet van uiterlijk, daar hij zich in tal van vernommingen vertoonde en zij wisten, dat hij een verklaarde, een onvermurwbare vijand was van het genootschap, waartoe zij behoorden.

Daarom slaakten zij die kreet van woede; de verbazing echter werd te weeg gebracht door het feit, dat Raffles zich nog slechts weinige dagen geleden te New York bevond.

Een slag met de gouden sleutel op de tafel deed het gemompel als bij toverslag verstommen.

Beaupré keek Ray een weinig spottend aan, toen hij sprak:

— Dat is zeker voor u een hoogst onaangename ontmoeting geweest, Ray. Uw verbazing over de snelle verplaatsing echter van John Raffles heeft geen reden van bestaan. Het verwondert mij op mijn beurt, dat gij niet schijnt te

weten, dat de Grote Onbekende beschikt over een buitengewoon snelle vliegmaschine, een machine die zeker zo snel is als de allersnelste der tot dusver gemaakte straalvliegtuigen.

— Hoe weet ge dat zo zeker, Fransman? werd er ergens in de vergadering geroepen.

— Ik weet het, omdat ik zelf in ongeveer twaalf minuten van Londen naar Parijs ben overgebracht met het vliegtuig, antwoordde Beaupré kalm. Gij kijkt mij verbaasd aan en schijnt mij niet te geloven, maar ik verzeker u, dat het de waarheid is. Wij zullen hier echter niet verder over spreken. Het lid Ray heeft nu tenminste zijn afwezigheid verklaard en hij zal het mij niet kwalijk nemen, dat ik bij zijn ontstentenis de voorzittershamer heb overgenomen. Ik ben natuurlijk volgaarne bereid, hem dit attriboot weer ter hand te stellen.

De Fransman was nu opgestaan en had zich bij de anderen gevoegd, die staande of zittend in een halve kring om de tafel waren geschaard.

Ray antwoordde niet, maar nam met een nors gezicht op de stoel plaats, waar de Fransman zoeven gezeten had.

Hij wisselde op fluisterende toon een paar woorden met de leden van de Raad van Zeven en zei toen op luide toon, na met de vergulde sleutel op tafel te hebben geklopt:

— Met goedvinden van de vergadering zullen wij dus de gewichtige zaak van de verkiezing van een nieuwe Meester opnieuw behandelen. Gij allen weet dat de verkiezing vroeger geschiedde door een algemene vergadering, waarheen iedere bende volgens getalsterkte een zeker aantal leden kon afvaardigen. Wij zijn echter van dit stelsel terug gekomen en thans kiezen alleen de bendevoerden de Meester. Zoals gij weet, brengt gij allen een stem uit, de leden van de Raad van Zeven echter hebben ieder twee stemmen.

Weer sloeg hij met de vergulden sleutel op tafel en ging toen voort:

— De lijst van kandidaten door de Raad van Zeven opgemaakt, waarbij de

meerderheid van stemmen beslissend is, telt drie namen, die van Edmund Ray, ten tweede die van Geoffrey Hunter, ten derde die van Charles Pickford. Ik herinner de vergadering er aan, dat er ook nu nog kandidaten op de lijst kunnen worden gesteld, mits voorgesteld door minstens een derde van het aantal aanwezige afgevaardigden en tot een gezamenlijk aantal, dat de drie niet overschrijdt. Wij zullen nu echter eerst overgaan tot de stemming, die, naar gij allen zult weten, strikt geheim is.

Aanstonds werd er een begin gemaakt met de verkiezing.

Alle leden werden voorzien van een vierkant stukje papier, waarop zij de naam van hun candidaat moesten schrijven.

Nadat dit gebeurd was, vouwden zij deze briefjes dicht en wierpen ze in een grote koperen schaal, die midden op de tafel stond.

Bedrog was dus volkomen buitengesloten.

Nadat de dertig leden en ook de zeven mannen, die om de tafel zaten, met uitzondering van de drie kandidaten naar het Meesterschap, hun briefjes in de schaal hadden geworpen, werd er opnieuw gestemd voor de benoeming van een commissie van drie leden, welke de briefjes zou openen en waarvan er een de namen hardop zou voorlezen, waarbij de twee anderen hem zouden controleren.

Ieder lid had overigens het recht elk briefje nogmaals na te lezen, wanneer hij meende, dat er bedrog gepleegd was.

Nadat dus alle mogelijke voorzorgen waren genomen en de commissie was gekozen, zetten deze drie mannen zich aan een kleine tafel, een hunner nam een stuk papier voor zich en maakte zich gereed de namen op te schrijven, zoals ze hem zouden worden voorgelezen.

De voorzitter van de telcommissie begon de briefjes te openen.

Telkens wanneer hij de naam had afgeroepen, wierp hij het briefje op het tafelblad, voor iedereen zichtbaar.

En eentonig klonk zijn stem, die telkens riep:

— Ray — Hunter — Pickford.

Vol spanning luisterden de leden toe.

Reeds twintigmaal had de afroeper een naam genoemd, en de meeste keren leek het wel die van Ray te zijn geweest.

En toen riep hij nog achtmaal diens naam, een paar keer die van Pickford en nog enkele malen die van Hunter.

Onder doodse stilte begon de man met het blad papier te tellen.

Toen hij daarmee gereed was, stond hij op en zei met duidelijke stem:

— Edmund Ray drie en twintig stemmen, Geoffrey Hunter negen stemmen, Charles Pickford zes stemmen. Edmund Ray is dus bij deze gekozen tot Meester van de Gouden Sleutel, met de volstrekte en betrekkelijke meerderheid van stemmen. Heeft een van de leden een aanmerking?

— Ik, liet een krachtige stem zich horen.

Het was de Fransman, die dit enkele woord had geroepen.

Hij was een paar stappen vooruit getreden en keek met trotse, onbevreesde blik om zich heen.

— Wat wenst ge dan te zeggen, Marquis Beaupré? vroeg de voorzitter van de telcommissie.

— Niets anders, dan dat ik mij candidaat stel, antwoordde de Fransman.

— Dat is volgens het reglement niet verboden, maar beschikt gij over een derde van het nodige aantal stemmen, dat wil zeggen, over dertien?

— Daarvan heb ik mij zoeven overtuigd, antwoordde de Parijzenaar kalm.

Op het gelaat van Ray vertoonde zich een trek van heftige toorn en teleurstelling, toen hij deze woorden vernam.

Hij meende vast te hebben kunnen rekenen op een grote meerderheid van stemmen en nu scheen die vervloekte Fransman toch gelegenheid gehad te hebben, een deel van de vergadering om te praten.

Reeds vervolgde Beaupré:

— Het is mij bekend, dat volgens het reglement als Meester van het Genoot-

schap van de Gouden Sleutel slechts een man kan worden gekozen, die minstens één zware misdaad heeft gepleegd, aan wiens handen bloed kleeft, en die voor het minst heeft deel genomen aan vier grote inbraken. Aan die eerste voorwaarde kan ik niet voldoen; het is waar, dat ik tot tweemaal toe een tegenstander heb gedood, maar dat was in een eerlijk gevecht en nimmer pleegde ik een moord met voorbedachten rade. Datzelfde echter moet van mijn tegencandidaat gezegd worden. Wat echter de inbraken betreft, ik geloof te mogen zeggen, dat ik hem in dit opzicht met een paar halslengten klop! Kort en goed, ik acht mij in staat, en beter dan mijn tegencandidaat, het Genootschap van de Gouden Sleutel te besturen.

— Gij praat steeds van uw tegencandidaat, riep Ray woedend uit. Gij vergeet, dat ik zoeven wettig gekozen ben.

— Gij vergist u; gij zijt nog niet definitief gekozen, zei Beaupré koeltjes. Weliswaar hebt gij het merendeel der uitgebrachte stemmen op u weten te verenigen, maar gijzelf hebt ons zoeven meegedeeld, dat er aan de lijst van kandidaten nog drie konden worden toegevoegd.

— En weet gij zeker, dat er buiten u nog twee andere kandidaten te voorschijn zullen treden? ging Ray voort.

— Ik weet het niet, maar ik wil het gaarne afwachten, zei Beaupré rustig.

Hij keerde zich om, wendde zich tot de vergadering en vroeg op luide toon:

— Is hier nog iemand aanwezig, die zich candidaat wenst te stellen?

Niemand antwoordde op deze woorden.

Na enig wachten wendde Beaupré zich weer tot Ray en zei glimlachend:

— Gij ziet het! Gij zult door de zure appel moeten heen bijten; gij zult de strijd met mij moeten aanbinden.

Ray zag wel, dat hij zich aan die verplichting niet zou kunnen onttrekken. Hij klemde de tanden op elkaar en bromde:

— Ik schik er mij in; het zij dan zo. Er zal dus opnieuw tussen ons beiden gesfemd moeten worden. Want volgens het reglement zijn Hunter en Pickford definitief uitgeschakeld.

Van uit de vergadering ging een toestemmend gebrom op.

Het bleek Ray, dat zijn tegenstander goed gebruik had weten te maken van zijn overredingskracht en dat hij met vrucht had gewezen op hetgeen hij reeds vroeger voor het Genootschap van de Gouden Sleutel verricht had.

Er werden nieuwe stembriefjes uitgedeeld.

Het was doodstil toen de leden, zo ver mogelijk verspreid staande, vlug de naam van hun candidaat op de briefjes schreven.

Natuurlijk mochten thans Ray noch Beaupré mee stemmen.

Nadat alle briefjes in de kom waren geworpen, namen de drie leden van de telcommissie weer aan het tafeltje plaats en het openen van de stembriefjes begon opnieuw.

Onder grote spanning telde degene, die hiervoor was aangewezen, het aantal namen.

Nu stond hij op en zijn stem klonk een weinig hees, toen hij uitriep:

— Negentien stemmen voor Edmund Ray; negentien stemmen voor Markies Beaupré de la Sardogne.

Een kreet van verbazing ging onder de vergaderden op.

Ray was bleek geworden en was onwillekeurig half in zijn zetel opgestaan.

De Markies echter was volkomen kalm gebleven en zei nu:

— Tel de briefjes nog eens na; misschien is er een vergissing begaan.

Zulks werd gedaan, maar het commissielid bleek zijn werk goed te hebben verricht. Op iedere candidaat waren wel degelijk negentien stemmen uitgebracht.

— Wat zegt het reglement in dit geval? vroeg Beaupré, zich tot de Raad van Zeven wendend.

— Dat er nogmaals moet gestemd worden, antwoordde de secretaris. En blijft de uitslag dezelfde, dan moet de verkiezing een week verdaagd worden, waarop er opnieuw gestemd wordt.

— Dat bevalt mij niet erg, hernam Beaupré, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Ik ben er niet man naar om zo lang te wachten! Ik zal u daarom een ander voorstel doen, wanneer het lot aanstonds niet wat duidelijker heeft gesproken.

De stembriefjes werden vernietigd, er werden nieuwe papieren rondgedeeld en weerom begon het opnoemen van de namen en het tellen daarvan.

En weer was het resultaat hetzelfde; op iedere candidaat was juist de helft van de stemmen uitgebracht.

De secretaris stond op en riep:

— Dan stel ik voor, de stemming een week uit te stellen, volgens het reglement.

Reeds wilden de leden hiermede hun instemming te kennen geven, toen de krachtige stem van de Markies zich weer liet horen.

— Een ogenblik, riep hij uit. Ik heb een ander voorstel. Nu het lot niet heeft willen spreken, nu moeten wij zelf beslissen, dunkt mij.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg Ray.

— Ik wil zeggen, dat wij thans om het Meesterschap moeten vechten. Niet in de figuurlijke, maar letterlijke zin van het woord, antwoordde de Fransman.

Een ogenblik aarzelde Ray, maar ook slechts een ogenblik.

Hij begreep maar al te goed, dat in dit gezelschap de minste weifeling hem noodlottig kon worden.

Men zou van de aanstaande Meester

wel wat dulden, maar zeker geen lafheid.

Hij vermande zich dus en zei, terwijl hij zijn stem tot vastheid dwong:

— Zoals gij wilt. Het is wel niet voorzien in het reglement, maar...

— Maar er is een precedent, vulde Beupré de zin aan. Natuurlijk weet ge wel, dat ik reeds met Dr. Fox onder ongeveer gelijke omstandigheden gestreden heb. Hij gedroeg zich als een schurk, toen wij in het pikdonkere vertrek, alleen met onze messen gewapend, de strijd aanbonden, en daardoor wist hij mij te overwinnen. Iets dergelijks wil ik thans niet herhaald zien en daarom wens ik dat het gevecht in het volle licht zal plaats hebben en ten aanschouwe van allen! Maar van tevoren verplicht iedere aanwezige zich, dat hij genoeg zal nemen met de uitslag.

— Zal het... een strijd op leven en dood zijn? vroeg Ray en thans was het hem onmogelijk een lichte trilling van zijn stem te onderdrukken.

— Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen, antwoordde de Franse Markies, die geen ogenblik zijn kalmte had verloren. Als ik het mij wel herinner, zijt gij zelf zeer bekwaam in het hanteren van het dolkmes. Ik wil echter volkomen ridderlijk zijn en u de keus van het wapen laten. In ieder geval zal het een eerlijke strijd zijn. Neemt gij allen genoeg met deze bepaling?

Een algemene kreet van instemming begroette zijn woorden en zelfs de medestanders van Ray zagen wel in, dat dit nog de beste oplossing was.

Voor het merendeel waren het schavuiten, die daar bijeen waren en het strookte met hun bloeddorstige, dierlijke inborst, twee mannen als wilde beesten om het leiderschap te zien strijden, juist zoals herten, wilde zwijnen en buffels het doen.

Nog even scheen Ray te aarzelen, maar toen sprong hij op en riep uit:

— Ik kies de blote vuist.

Een onmerkbaar glimlachje gleed

over de trekken van de Fransman, toen hij dit hoorde.

Ray scheen dus liever bloedvergieten te willen vermijden en hij rekende op zijn bekwaamheid als bokser.

Hij scheen onkundig te zijn van het feit, dat de Fransman zich in de laatste tijd duchtig geoefend had onder leiding van een voortreffelijke boksleraar, die wereldkampioen van zijn klas was geweest en hij scheen er van overtuigd te zijn, dat hij de Fransman dus gemakkelijk zou kunnen verslaan.

Er waren vrij wat leden teleurgesteld over deze keuze, die hadden gehoopt, dat Ray het mes zou kiezen als wapen.

Toch werden aanstonds de nodige maatregelen getroffen.

Er waren onder de bendeleden minstens zeven of acht deskundigen en met behulp van een touw en enige palen, was er al spoedig in het midden van het vertrek een bokspring gemaakt.

Misschien was het strijdperk niet ingericht volgens de internationale bokreglementen, maar daaraan zou men zich ditmaal niet kunnen storen.

In iedere hoek werd een stoel neergezet, een paar van de leden ontdeden zich van hun jassen, er werden emmers met water en een paar handdoeken aangedragen en toen kon de strijd een aanvang nemen.

De scheidsrechter, die niemand anders dan een der verslagen kandidaten, Charles Pickford bleek te zijn, nam tussen de touwen plaats, klom op een stoel en zei:

— Wij hebben uitgemaakt, dat overwinnaar zal zijn diegene, die de ander de «knock-out» toebrengt. De verslagene verbindt zich, zich in zijn lot te schikken en zich neer te leggen bij onze beslissing. Hij verbindt zich voorts de te kiezen Meester even trouw te zullen dienen, als hij het de vorige deed en geen plaats te laten in zijn hart voor wraakzucht.

De meeste leden luisterden meesmui-

lend naar deze woorden, want althans het laatste was wel wat veel verlangd.

Intussen hadden de beide tegenstanders zich tot op hun middel ontdaan van al hun bovenkleren.

Beide mannen waren goed gespierd, maar ontegenzeggelijk was de Fransman het zwaarst gebouwd en alle lijnen van schouder en bovenarm duiden hem aan als de geboren bokser.

Nadat zij ieder op een stoel hadden plaats genomen, omringd door hun drie helpers, klom de scheidsrechter weer op zijn stoel en riep met luide stem:

— Er zal een onbeperkt aantal ronden van twee minuten worden gebokst, tot er een resultaat bereikt is. Ik verzoek alle aanwezigen zich kalm te gedragen en te bedenken, dat het een eerlijke strijd is.

Nu stapte hij weer van zijn stoel, tilde het meubel over de touwen heen, nam zijn horloge ter hand en riep:

— Alles klaar?... Beginnen!

Dadelijk stonden de beide tegenstanders op en traden op elkander toe, terwijl hun helpers haastig onder de touwen door doken, met medeneming van de stoelen.

De boksers droegen geen handschoenen en daarom zouden de slagen des te harder treffen.

Zij hadden zich aanstonds in postuur gezet en onmiddellijk begon Ray fel aan te vallen.

Maar de Fransman stopte rustig, en zonder zich al te veel te vermoeien, alle stoten, en een paar zwaaislagen, die hem wellicht zouden hebben geveld, als zij doel hadden getroffen, wist hij door bliksemsnel duiken te ontgaan. Hijzelf slaagde er in door een paar krachtige stoten op de maagkuil, zijn tegenstander in de eerste ronde te verzwakken, ofschoon pas later de invloed van die twee stoten zou blijken.

Alsof het een gewone bokspartij gold, zo hadden de meeste aanwezigen dadelijk op de beide mannen gewed.

De weddenschappen gingen ongeveer gelijk op, want wat de Fransman aan lengte won, dat bezat de Engelsman aan kracht.

Zodra de eerste ronde op het sein van de scheidsrechter geëindigd was, kwamen de helpers dadelijk weer met de stoelen aansnellen; beide tegenstanders zetten zich neer, lieten zich koelte toe- wuiven en zich nek en schouders met water besprenkelen.

Verfrist traden zij een minuut later elkander weer tegemoet en nauwelijks hadden zij de gevechtshouding weer aangenomen, of een geweldige onverwachte opzwaai van Ray sloeg Beaupré tegen de vloer.

Een gebrul van opwinding steeg onder de vergaderden op, maar werd overstemd door de luide stem van de scheidsrechter, die naast de Fransman neerknielde en langzaam begon te tellen.

Bij de derde tel lag Beaupré op handen en knieën, bij de vijfde had hij zich in knielende houding opgericht, bij de zevende stond hij in gebukte houding weer op beide voeten en de negende had nog niet geklonken, of hij stond gereed, om opnieuw te beginnen.

Het was een gevaarlijke ronde voor de Fransman, want de vreselijke kaakslag had hem danig aangegrepen.

Hij deed dan ook niet veel meer dan zich verdedigen en de slagen afweren, welke Ray als een hagelbui op hem deed neerkomen.

Tegen het einde van de ronde echter wist de Fransman juist nog een bliksemsnelle hoek te plaatsen, met verkorte arm, die Ray tegen de kin trof, welke hij slechts ten halve kon afweren, zodat hij duizelde en voor een paar seconden tegen de vloer ging.

De scheidsrechter luidde echter alweer met zijn kleine tafelschel, die de taak van de gong moest overnemen, toen hij pas drie tellen op de bodem lag.

Dadelijk traden zijn helpers op hem toe, trokken hem op de stoel en begonnen hem te masseren en hem koelte toe te wuiven.

Weer verliep een minuut en opnieuw traden de strijders elkaar tegemoet.

Het had alle schijn, alsof Ray in deze ronde een einde wilde maken aan de strijd en zijn tegenstander wilde verpletteren, want hij viel aanstonds heftig aan en bracht de Fransman reeds na enige tellen een stoot op de maagholte toe, die deze even zijn bezinning deed verliezen, waarvan Ray gebruik maakte de stoot door een snelle opzwaai te laten volgen, die de Fransman echter een weinig te hoog tegen de wang raakte.

Maar Beaupré verdedigde zich schitterend, dook bliksemsnel en trof Ray tweemaal vlug achter elkaar op de kaak.

De ronde ging vrijwel gelijk op, maar een paar seconden voor het eind deed de Fransman een schijnslag en trof zijn tegenstander met zijn linkervuist vlak op de mond.

Verwoed door deze slag, die het bloed deed vloeien, wierp Ray zich op zijn vijand en dat werd zijn ongeluk.

Beaupré dook snel terzijde, de vuisten van Ray troffen het ledige en vóór hij zich weer in positie had kunnen stellen, troffen de harde knokkels van de rechtervuist van de Fransman hem zo geweldig tegen de kaak, dicht bij de kin en juist in de goede richting, een weinig schuins, dat hij met een doffe kreet als een gevelde os achterover viel.

Zijn hoofd bonsde tegen de vloer, hij wentelde zich eenmaal om en bleef toen met uitgestrekte armen, zwaar hijgend liggen.

Op hetzelfde ogenblik klonk het belletje van de scheidsrechter, ten bewijze dat de ronde was geëindigd.

De helpers van Ray vlogen op hem toe, droegen hem op zijn stoel en trachten hem met alle mogelijke hulpmiddelen weer op de been te brengen, toen

zij er met veel moeite in geslaagd waren de man overeind te krijgen.

Het belletje klonk, Ray deed een paar stappen in de richting van zijn tegenstander, wankelend als een beschonkene, maar hij kwam niet ver, want zonder dat de ridderlijke Fransman hem behoefde aan te raken, knaide hij als het ware dubbel en sloeg opnieuw tegen de vloer.

Hij werd de volle tien seconden uitgeteld, en dadelijk steeg en een luid gejuich op, dat hoofdzakelijk werd aangeheven door de volgelingen van de Fransman, maar waaraan toch ook door de anderen werd deelgenomen.

Markies de Beaupré had de overwinning behaald en daarmee was hij gekozen tot chef van de Gouden Sleutel.

Wel keken twee of drie van de aanwezige bendehoofden, alle Engelsen, hem met duistere blikken aan, maar de Franse Markies was een moedig man en hij lachte er wat om.

Met ogen, die van trots over de behaalde zegepraal schitterden, keek hij om zich heen.

Toen sprong hij op een stoel en riep uit:

— Mannen, van dit ogenblik af ben ik dus uw aanvoerder. Gij zult in mij een streng, maar tevens een rechtvaardig meester vinden. De bloeddorstige wreedheid van mijn voorgangers is mij vreemd, maar niettemin zal ik mij streng houden aan onze voorschriften, die gebieden, dat elk verraad met de dood gestraft wordt.

— En Raffles? werd er ergens geroepen.

De Fransman fronste een ogenblik de wenkbrauwen en antwoordde niet dadelijk.

Raffles had hem tot tweemaal toe een zeer grote dienst bewezen... een van die diensten, welk geen man met enig begrip van eer, kan vergeten.

Maar Raffles was tevens de onverzoenlijke vijand van het Genootschap van de Gouden Sleutel. Dat mocht hij nimmer vergeten en daarom klonk het op norse toon van zijn lippen :

— Wanneer Raffles ons pad kruist, wanneer hij ons gaat bestrijden, dan zullen wij doen wat er te doen valt, wij zullen hem ten onder trachten te krijgen.

Er werd hier en daar nog wat gebromd, maar deze protesten werden

overstemd door het gejuich van de grote meerderheid, en de Fransman kon het er nu voor houden, dat hij het doel van zijn wensen bereikt had en de Meester van het grote misdadigersgenootschap was geworden.

Het was al bijna dag, toen de vergadering werd opgeheven en de schurken huns weegs gingen, thans echter door een tweede uitgang, eveneens goed verborgen en die in een ongebruikte pakelder van een oud magazijn uitkwam.

HOOFDSTUK

NAAR DE EENZAAMHEID

Omstreeks dezelfde tijd, waarop de vergadering ontbonden werd, waarin Raoul Beaupré de la Sardogne tot Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel gekozen werd, steeg een merkwaardig gevormde vliegmaschine van een weiland, niet ver van het kleine stadje Horsham, aan de spoorweg van Londen naar Brighton, op.

Aan boord van het toestel bevonden zich drie personen: twee mannen en een vrouw.

De twee mannen waren onze oude bekenden, John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Dicht bij Horsham bevond zich het landgoed, Raspberry Hall geheten, hetwelk Raffles reeds enige jaren in eigendom had onder de naam van Graaf Palmhurst.

Daarheen had hij een week omstreeks geleden een jonge en zeer schone vrouw gebracht, Jessy Kelvin geheten, die hij te New York, als het ware onder de ogen harer vijanden, had ontvoerd.

Die vijanden waren de leden van de Bende van Het Kwade Oog geweest, een vereniging van misdadigers van het ergste soort, welke door Raffles zo goed als geheel was uitgeroeid, met inbegrip van de geheimzinnige aanvoerder en bij welke gelegenheid ook Dr. Fox het leven had gelaten.

Dr. Fox had de jonge en betoverend schone vrouw op Raffles afgezonden, in de stellige verwachting, dat het haar zou gelukken, de Grote Onbekende in

haar netten te vangen, zoals Delila het Simson deed.

Evenals deze vrouw, beschikte Jessy Kelvin over alle hulpmiddelen om tot dit doel te geraken: grote schoonheid, bevalligheid en... een hart van steen.

Maar de uitkomst was heel anders dan de Meester het zich had voorgesteld. Deze was speciaal naar New York overgekomen, teneinde daar zijn oude tegenstander John Raffles te bestrijden.

Het hart van steen van de schone vrouw was week geworden door de invloed van een gevoel, hetwelk zij nimmer gekend had, dat van de ware liefde.

Ternauwernood stond zij tegenover Raffles, of die liefde sloop haar hart binnen, beter gezegd, een hartstocht, die zich van haar ganse wezen meester maakte, en die haar aanstonds het denkbeeld, dat zij deze man aan zijn vijanden zou over leveren, vol afschuw van zich af deed werpen.

Zij waarschuwde hem integendeel, zij redde hem en door aldus te handelen, haalde ze zich de haat op de hals van haar vroegere bendegenoten.

Zij wist dat zij zich aan het ergste misdrijf had schuldig gemaakt, dat er volgens de wet der misdadigers bestond: die van het verraad en toch had zij geen ogenblik gearzeld om te doen wat haar hart, zo laat ontwaakt, haar ingaf.

Op het laatste ogenblik wist Raffles haar, na een reeks van de gevaarlijkste avonturen, welke hij ooit beleefd had, aan de wrekende handen van haar vroegere bondgenoten te ontrukken.

Hij scheepte zich met haar en Charles Brand, zomede zijn trouwe chauffeur James Henderson in aan boord van zijn snelle vliegtuig, « de Sperwer », die hem ook naar Amerika had gebracht, en nog geen tien uur later streek deze merkwaardige, mechanische vogel neer op een plek, dicht bij het landgoed, waar Raffles en de jonge vrouw uitstegen, terwijl Henderson en Brand het vliegtuig naar het vliegveld Croydon gingen brengen, om vandaar per trein naar Horsham terug te keren.

Het noodlot wilde, dat de fotograaf van een geïllustreerd blad de jonge vrouw zag, toen zij in de tuin van het landgoed wandelde en haar onmiddellijk herkende van de foto's, welke dadelijk uit Amerika waren overgezonden, zodra haar naam daar voor het eerst genoemd werd, in verband met de strijd tegen de misdadigersbende te New York.

Hij wist een opname van haar te maken, welke dadelijk in de « Daily Mail » verscheen, en het onvermijdelijke gevolg was, dat de medeplichtigen van de Moloch, zo luidde de naam van de aanvoerder van Het Kwade Oog, haar spoor hervonden en 's nachts het landgoed van Raffles binnendrongen, om haar te doden, maar om eerst uit haar mond de verblijfplaats van Raffles te vernemen.

Nog bijtijds werden Raffles en zijn vrienden gewaarschuwd en zij konden de bandieten overvallen, overhoop schieten of, voor zover zij gewond werden, in handen der politie overleveren.

Helaas, was Jessy Kelvin bij die gelegenheid door de ellendelingen tamelijk ernstig gewond en het duurde een week, voor zij zover hersteld was, dat zij vervoerd kon worden.

Want Raffles had wel begrepen, dat zij niet op het landgoed kon blijven, zonder dat hij zelf genoodzaakt zou zijn, daar voortdurend te vertoeven, om haar te beschermen.

En dit was voor hem des te gevaarlijker, daar Scotland Yard wantrouwen had opgevat tegen de persoon van Graaf Palmhurst.

Raffles had tot dusverre dit wantrouwen het hoofd geboden of het eenvoudig genegeerd, maar hij zag wel in, dat de omstandigheden ditmaal tegen hem waren en dat het niet lang zou duren of de politie van de hoofdstad zou ontdekken, dat Graaf Palmhurst en John Raffles een en dezelfde persoon waren.

En toen deed de jonge vrouw, die diep gebukt ging onder het leed van onbeantwoorde liefde, het volgende voorstel.

Raffles had haar, toen zij gewond terneder lag, menig voorval uit zijn leven verhaald, omdat hij wel voelde, dat hij deze vrouw, die hij, zijns ondanks, leed moest berokkenen, omdat in zijn hart geen plaats was voor de liefde, kon vertrouwen.

En zo wist zij dat Raffles zijn schatten verborgen had op zes eilanden, die volkomen onbewoond waren.

Welnu, zij wilde haar overige levensdagen doorbrengen op een van deze eilanden, als het ware als bewaakster van de schatten, welke Raffles daar verzameld had.

De Grote Onbekende wist zeer goed, dat zulk een bewaakster overbodig was, maar hij wilde haar deze laatste teleurstelling niet aandoen.

Hij had echter de voorwaarde gesteld, dat zij zich zou laten vergezellen door een oude vrouw, Ann Svendrup genaamd, in wie hij een onbeperkt vertrouwen kon stellen en die hem met hart en ziel was toegedaan.

Deze vrouw was een Zweedse, ongeveer zestig jaar, en die geheel alleen op een afgezonderde hoeve aan de kust woonde.

Hij wist dat deze vrouw geen ogenblik zou aarzelen, als hij van haar het offer vroeg haar land vaarwel te zeggen en Jessy Kelvin op het eenzame eiland gezelschap te houden, waar hij haar op haar eigen verlangen naar toe zou brengen.

En daarom nu steeg de vliegtuig die ochtend op, met haar drie passagiers aan boord. De reis zou het eerste gaan naar het kleine dorpje op de Zweedse kust, waar Ann Svendrup, de oude vriendin van Raffles, in eenzaamheid haar dagen sleet.

De overtocht duurde niet langer dan een uur en toen streek de snelle machine, door Raffles bestuurd, op een hoog gelegen weide neer, waarvan men het uitzicht had over de zee en het kleine dorpje aan de voet van de helling.

Aan de rand van dit plateau stond een eenvoudige hut.

De deur ervan stond open en op de drempel stond een oude vrouw met haar, witter dan sneeuw, die naar buiten was gekomen, toen het geraas van de motor haar aandacht trok en die nu eensklaps haastig kwam aanlopen, zodra de vliegmachine stil stond.

Raffles was uit het luik geklauterd en liep snel op de vrouw toe.

Zij stak hem een bevende hand toe en zei in voortreffelijk Engels:

— Wees welkom, heer. Gij maakt mij gelukkig met uw bezoek. Wilt gij niet binnenkomen en met mij de maaltijd nuttigen? Ik wilde juist gaan ontbijten. Ik kan u een goede schapenkaas bieden en een stuk rundsvlees, verse boter en een glas melk.

— Dan zullen wij een half uurtje bij je uit rusten, beste Ann, en ze zult mij veroorloven een paar vrienden mee te brengen.

— Gij weet wel, heer, dat uw vrienden de mijne zullen zijn tot mijn dood, hernam de oude vrouw met een blik op het gelaat van de Grote Onbekende, welke Raffles ontroerd haar hand deed grijpen.

Hier, op deze hoog geleden weide, in deze eenzame hut, was nog mensenliefde te vinden.

Hij wendde zich om naar zijn toestel en wenkte Brand en Jessy Kelvin om uit te stijgen.

Een ogenblik later bevonden allen zich in de eenvoudige hut, waarvan de deur bleef open staan, zodat zij de vliegmachine gemakkelijk in het oog konden houden.

In een paar woorden had Raffles verklaard wat het deel van zijn bezoek was. Ann Svendrup had hem kalm laten uitspreken en nu en dan haar grote, helderblauwe ogen op het gelaat van de

jonge vrouw vestigend, die bleek en zwijgend aan tafel zat.

Ofschoon Raffles er met geen woord van gerept had, had Ann met echt vrouwelijk instinct aanstonds begrepen, wat er de jonge vrouw toe bewoog deze zonderlinge verblijfplaats uit te zoeken.

Wat haar zelf betreft, zij was sterk gehecht aan haar oude hut en toch aarzelde zij geen seconde, toen Raffles haar vroeg, dit alles te verlaten om naar een geheel onbekende streek te vertrekken.

— Dat gij het gevraagd hebt, is voldoende, heer, zei zij, toen Raffles zweeg. Het antwoord behoeft voor u niet twijfelachtig te zijn. Natuurlijk kunt gij over mij beschikken. Geld heb ik niet; ik noem niets mijn eigendom dan mijn eenvoudige hut en wat zich daarin bevindt is van zo weinig betekenis, dat ik het kan vaarwel zeggen, als het moet voor altijd. Toch zijn er enkele dingen, welke ik gaarne zou willen meenemen, indien dat tenminste mogelijk is.

— Dat moogt gij, Ann, antwoordde Raffles, terwijl hij de rimpelige hand van de oude vrouw greep en er zachtjes over streek, maar zeg mij eens, weet gij wel op welke wijze wij zullen reizen?

— Misschien wel met die vreemde vogel? vroeg de oude vrouw glimlachend, terwijl zij op de «Sperwer» wees.

— Je hebt het geraden. Ben je niet bang?

— Zou ik bevreesd zijn, heer, als gij met mij meegaat? vroeg de oude vrouw, terwijl zij Raffles met moederlijke tederheid over het haar streelde.

— Dan is alles goed, Ann, en dan zullen wij, na eer te hebben bewezen aan uw maaltijd, weer vertrekken.

De vier mensen, die hier op zulk een zonderlinge wijze waren bijeen gebracht, gebruikten de maaltijd, zonder dat er veel gesproken werd.

Daarop zocht Ann Svendrup een paar voorwerpen bijeen, welke zij gaarne wilde meenemen, terwijl Raffles en Brand zich gingen overtuigen, dat de machine weer reisvaardig was,

Zodra zij buiten het gehoor waren, trad de oude vrouw op Jessy Kelvin toe, vatte haar beide handen, streefde haar zacht over de wang en vroeg op meewarige toon :

— Het is zeker de liefde, mijn kind, die je hiertoe dwingt. Je kunt het gerust opbiechten aan een oude vrouw als ik.

Jessy Kelvin knikte een paar maal en antwoordde toen op doffe toon :

— Het is zo, ik heb hem lief. Ik houf meer van hem dan van mijn leven.

— En weet hij het ?

— Hij moet het wel weten; hij zou blind geweest moeten zijn, als hij het niet gezien had. Het is laf, het is onvrouwelijk, ik weet het, maar het was sterker dan mijn will! Hij heeft mij geheel onder zijn macht gekregen. Ik kon niet anders doen dan het tonen.

— En wat deed hij? vroeg de oude vrouw zacht, zo zacht, dat het nauwelijks was te horen.

— Hij gedroeg zich als een gentleman. Ik voelde dat hij mij niet kon lief hebben, maar hij liet mij dat niet merken, hij deed alsof hij niets zag, hij zei dat zijn gehele liefde moest gewijd zijn aan de ongelukkige, lijdende mensheid, aan de zwakken, de onderdrukten, de verschoppelingen. O, ik begrijp het zo goed! En toch, het is vreselijk, een man met zulke gaven, die zijn leven doorbrengt met...

Zij hield eensklaps verschrikt op, bang dat zij zich zou verspreken, maar Ann Svendrup zei fluisterend :

— Gij behoeft het voor mij niet verborgen te houden, ik weet alles, alles weet ik van hem...

— Gij kent hem dus wel goed ?

— Ik ken hem van het ogenblik, dat hij werd die hij nu is. Ik weet dat veel vrouwen hem hebben lief gehad, ik weet dat hij zelf eens heeft bemind, ik weet dat hij laaghartig verraden is en dat zijn hart is gebroken door dat verraad. Nu denken allen dat het versteend is, maar ik weet dat het niet zo is. Ik weet wat er voor warmte schuilt onder die schijnbaar ijskoude korst.

— En, Ann, denkt ge dat hij nog ooit anders zou worden? vroeg Jessy Kelvin, terwijl zij de oude vrouw bij de arm greep.

— Ik wil u niet met een ijdele hoop vleien, ik geloof het niet, antwoordde de oude vrouw.

Jessy Kelvin boog het hoofd en een smartelijke zucht baande zich een weg tussen de half geopende lippen. Toen echter herstelde zij zich, hief het hoofd op en zei :

— Ik wil niet wanhopen, ik wil nog niet iedere gedachte verbannen, dat het mij eens zal gelukken zijn liefde te winnen. Ik weet het, ik ben slecht geweest, ik ben een vrouw geweest, Ann, die door ieder rechtschapen mens werd veracht; ik zal je dat alles later verhalen, als wij tezamen zullen zijn, want ik weet niet wat het is, maar ik vertrouw je reeds, alsof je mijn moeder waart en ik ben je zo dankbaar, dat je mij wilt vergezellen.

— Voor hem zou ik alles doen, zei de oude vrouw eenvoudig. Ik begrijp je nu, je hebt vroeger misschien slechte daden gedaan, de liefde heeft je gelouterd en thans wil je boete doen op deze wijze.

HOOFDSTUK VI

DE TERUGKEER VAN HET EILAND CHARITAS

Een ogenblik later steeg de vliegma-
chine op van het weiland, nadat allen
zich aan boord hadden begeven.

Raffles, die aan de stuurknuppel zat,
richtte aanstonds de machine naar het
zuiden, want hij was voornemens de
kortste weg te volgen.

Hij vloog op een hoogte van bijna
drie duizend meter over Zweden, de
Oostzee, Duitsland, Oostenrijk en het
Oostelijk gedeelte van de Middellandse
Zee.

En dit alles met zulk een verbijste-
rende snelheid, dat hij twee en een
half uur, nadat hij van de bergweide
was opgestegen, Cairo in zicht kreeg.

De Sperwer volgde nu het Suezka-
naal en vervolgens de oostelijke kust-
lijn van de Rode Zee.

Weer een half uur later kwam Aden
reeds in het gezicht.

En steeds ging de reis verder over
Bombay, Madras en Calcutta, dwars
over India heen.

Zonder zich ergens op te houden
waagde de vliegma-
chine zich toen bo-
ven de Indische Oceaan en hield ver-
volgens recht aan op de Tsjagos-Archi-
pel.

Van deze eilandengroep, onder En-
gels bestuur, zijn tal van eilanden nog
onbewoond en op een daarvan, dat ver
buiten de gewone scheepvaartroute lag,
had Raffles lang geleden een deel van
zijn schatten ondergebracht.

Daar, op dat verrukkelijke eiland,
een aards paradijs gelijk, met een heer-
lijk klimaat en een weelderige planten-
groei, zou hij Jessy Kelvin heen bren-
gen.

Daar zou zij zich zeker het best in
haar betrekkelijke eenzaamheid kunnen
schikken en daar kon zij ook wellicht
van enig nut zijn.

Het was, volgens de plaatselijke tijd,
negen uur in de avond, toen de vliegma-
chine eindelijk neerstreek op een gras-
vlakke, zo glad als het laken van een
biljard, en die zich ongeveer in het mid-
den van het eiland bevond.

Even nadat de wielen de grond ge-
raakt hadden, stond de Sperwer stil en
Raffles stapte er het eerst uit, om Jessy
Kelvin bij het uitstijgen behulpzaam te
zijn.

Nadat ook Brand en Ann Svendrup
de vliegma-
chine hadden verlaten, wend-
de Raffles zich glimlachend tot de jon-
ge vrouw en zei:

— Ik heet u welkom op het eiland
Charitas, madame! Ik meen, dat een
ruiker bloemen thans ter plaatse moest
zijn. Aanvaard in plaats daarvan dit
gehele eiland, dat niets anders is dan
een reusachtige bloementuin.

Hij bracht de vrouw aan de rand van
de hoogvlakte, waarop de vliegma-
chine was neer gestreken en een kreet van
verwondering ontsnapte haar, toen zij

daar het eiland, beschenen door het heldere maanlicht, als het ware aan haar voeten zich zag uitbreiden.

Daar waren bossen van tamarindebomen, ceders en palmen, kristalheldere stromen, die klaterend van de heuvelen in een ondiep dal stortten. Daar waren malse weiden, en op een paar honderd meter afstand viel ruisend een hoge waterval van een rots omlaag.

— Het is hier verrukkelijk schoon, zei de jonge vrouw fluisterend. Nu ik dit alles zie, kan ik mij volstrekt niet voorstellen, hoe ik ooit behagen heb kunnen scheppen in het leven van woest genot, hetwelk ik te New York geleid heb.

— Wanneer alle mensen zich wat meer door de natuur lieten beïnvloeden, dan zou de mensheid als geheel gelukkiger zijn, daarvan ben ik zeker, zei Raffles op ernstige toon. Maar laten wij nu niet langer hier blijven. De nacht is in de keerkringen vaak zeer koel. Ik zal u naar het huis brengen, dat daar beneden in het dal staat en dat zeer klein en eenvoudig is, maar dat wij later, als gij werkelijk van zins zijt, hier te blijven, wat aantrekkelijker zullen inrichten. Gij zult er echter alles vinden, wat gij voor de eerste tijd nodig hebt, voedsel, vuurwapenen, munitie en dekking.

— Ik weet zeker dat 't er goed zal zijn, hernam Jessy Kelvin op zachte toon.

Het kleine gezelschap daalde langs een door de natuur gevormd pad naar de vlakke af en bereikte spoedig een ruime hut, van ruw gezaagde boomstammen vervaardigd, en waarvan het schuine dak met asfaltpapier bedekt was.

Het huisje had aan twee zijden vensters en 't kon in staat van verdediging worden gebracht, wanneer dit nodig mocht blijken, wat echter zeer onwaarschijnlijk zou zijn, want op het eiland leefden geen wilde dieren en de zeerovers hadden het als basis opgegeven.

Toch achtte Raffles het zijn plicht de jonge vrouw er opmerkzaam op te moeten maken, dat er zich gevaren zouden kunnen voordoen.

Maar zij schudde zacht het hoofd en zei:

— Het komt er niets op aan, John Raffles.

Allen waren het huis binnen gegaan, de kaarsen werden aangestoken en langzaam ging Jessy Kelvin rond, nam hier en daar een voorwerp op, streelde het even, keek in een paar kasten, handig gemaakt door Brand, die een duchtig timmerman was en zei:

— Het zal hier zeer goed leven zijn. Hoe zacht is de lucht, hoe geuren de bloemen, de bloemen der tropen.

Zij keek Raffles een ogenblik met haar donkere ogen aan en vroeg toen met trillende stem:

— Wanneer vertrekt gij weer?

— Over tien minuten, madame.

— Zo vlug reeds? vroeg de jonge vrouw toonloos.

— Ik moet, antwoordde Raffles met zachte stem.

Zij traden hierop naar buiten en Raffles wees haar de kleine stal, thans verlaten, maar waar zij, indien zij ze levend kon vangen, geiten en pluimvee zou kunnen houden, de akker, die op geregelde tijden bewerkt werd en die in volle bloei stond en de kleine boomgaard.

Onder het spreken hadden zij een bosje tamarindebomen bereikt.

Jessy Kelvin leunde tegen een boom en haar bleek gelaat werd door de maan beschenen.

Haar donkere ogen schenen de ziel te willen peilen van de man, die tegenover haar stond, toen zij zacht vroeg:

— Wanneer zult gij terugkeren?

— In de aanvang zal ik om de veertien dagen komen; met de vliegmaschine is het een reis van nauwelijks zestien uren. Maar later, als gij inderdaad hier wilt blijven, dan zal ik wellicht minder vaak komen.

— Minder vaak dan twee keren in de maand! zei de jonge vrouw, terwijl zij het hoofd boog en een vochtige glans in haar ogen kwam.

— Zo is het wezenlijk het beste, madame! zei Raffles.

Hij stak haar de hand toe en vervolgde:

— Wij zullen nu afscheid nemen. Ik hoop, dat gij u deze stap niet zult berouwen. Mijn schatten bevinden zich in de spelonk, schuins achter uw woning, maar ook is er een deel verborgen in de eigenaardig gevormde rots, welke gij aan de noordkust van dit eiland zult vinden, vlak bij de oever der zee en waarvan ik het bovenste gedeelte door middel van dynamiet heb opgeblazen, om aldus de ingang af te sluiten van de grot, waar de kisten met goud en juwelen staan! In de kreek, dicht bij uw huis, ligt een zeewaardige motorboot, klein, maar toch groot genoeg, om er mee naar een van de eilanden van deze groep te varen, zodra u het heimwee naar de beschaafde wereld mocht aangrijpen. Er is benzine in de kleine schuur daarginds. En nu vaarwel, ik moet vertrekken!

— Vaarwel, John Raffles! fluisterde Jessy Kelvin.

Eensklaps, vóór Raffles het had kunnen verhinderen, had zij haar armen om zijn hals geslagen en haar mond op de zijne gedrukt in een kus, waarin zij al haar liefde voor de Grote Onbekende scheen te willen uiten.

Toen trad zij wankelend terug, de ogen gesloten, het hoofd in de nek, draaide zich eensklaps om en snelde weg, alsof zij door furiën achtervolgd werd.

Raffles bleef een ogenblik, als uit steen gehouwen, op dezelfde plek staan, half bedwelmd door die kus, welke hij nog op zijn lippen voelde branden.

Hij was zeer bleek geworden en zijn donkere wenkbrauwen waren samenge-trokken.

Het bloed joeg hem ontstuimig door de aderen, zijn hart klopte in zijn borst, het hart, dat hij dood waande.

Een ogenblik greep een duizeling hem aan.

Hij wist het, hij had haar niet lief, maar zij was jong, zij was aantrekkelijk.

Hij deed een stap in de richting van de hut...

Daar verscheen een gedaante op de drempel; het was Brand, die met snelle schreden naderde.

Een schok doorvoer Raffles, hij richtte zich op, zijn spieren strekten zich als onder een geweldige inspanning en op schorre toon kwam het over zijn lippen:

— Die lafheid zal ik mijzelf nooit vergeven. Bijna heeft een vrouw mij zwak gemaakt! Weg van hier, vóór die vrouw mij ontrouw zou maken aan mijn vast besluit!

En hij trok de verbaasde Brand als het ware met zich mee, nu en dan iets onverstaanbaars mompelend, als voortgejaagd door een onzichtbare macht.

Zo snel hij kon klauterde hij in de vliegmaschine, half verbijsterd, onder de invloed van de zoele nacht, van de bloemengeur, van de betoverende eenzaamheid van het eiland en van die brandende kus, die nog zijn lippen scheen te schroeien. Brand, die volstrekt niets begreep van wat er in Raffles omging, haastte zich zoveel hij kon en klom op zijn beurt in de cockpit van het toestel, dat dadelijk daarop weer opsteeg en koers zette naar Londen...

Vijftien uren later landde de vliegmaschine op het vliegerrein van Croydon, waar Henderson aanwezig was, die door een draadloos telegram was gewaarschuwd, hetwelk Brand vanuit de vliegmaschine had verzonden.

Met behulp van de reus werd de machine weer in de hangar gebracht en daarop reisden de drie mannen in een grote toerwagen naar Londen, welke stad zij een half uur later bereikten.

Het was ongeveer zes uur in de namiddag, toen de auto stilhield voor het huis van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street, waar Raffles onder die naam reeds enige jaren woonde.

Toen zij naar binnen zouden gaan, wendde Raffles zich tot Henderson en vroeg:

— Is hier niets bijzonders geschied, terwijl wij weg waren?

— Neen, Mylord! Alleen heeft er in de bladen iets gestaan over Ray. Zij zoeken nog altijd vruchtelees naar hem.

Raffles bleek een ogenblik in gedachten staan en hernam toen :

- Ben je vermoeid, Henderson ?
- In het geheel niet, Mylord !
- En jij, Charles, zo wendde Raffles zich tot de jonge man,
- Volstrekt niet !
- Goed zo ! Dan zullen wij nu vlug

dineren, ons verkleden en eens een kijkje gaan nemen in de dievenbuurt ! ik geloof, dat wij daar wel iets zullen vernemen omtrent de verkiezing van een nieuwe chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, die een paar dagen geleden moet hebben plaats gehad.

HOOFDSTUK VII

EEN AVONTUUR VAN DE FRANSE MARKIES

Het was bijna negen uur in de avond en reeds duister, toen de drie mannen, onherkenbaar vermomd en met een uiterlijk, dat onmogelijk veel vertrouwen kon inboezemen, door de tuindeur van het herenhuis vertrokken en haastig de doodstille zijstraat teneinde liepen, waaraan de tuinmuur grensde.

Een huurauto bracht hen naar Hounsditch, waar zij een aantal kroegen wisten, die voor het merendeel door allerlei gespuis bezocht werden.

Aan de grens van deze wijk zonden zij de auto weg, waarvan de chauffeur trouwens geweigerd had, hen ook maar een meter verder te rijden, daar hij, volgens zijn zeggen, zijn hachje te lief had en zijn huid te goed achtte, om ze door Jan, Piet en Klaas te laten kerwen.

De drie mannen slenterden een van de smerige, armoedige straten in en een kwartier later traden zij een soort matrozenkroeg binnen.

Nauwelijks waren zij daar of Raffles stootte Brand aan en zei :

— Wij hadden het onmogelijk beter kunnen treffen en het toeval is met ons ! Kijk daar eens in die hoek !

Brand vestigde zijn ogen in de aangeduide richting en had moeite een kreet van verrassing te weerhouden.

— Maar voor de drommel ! dat is de Franse Markies ! Dat is Beaupré de la Sardogne ! Wat doet die in 's hemelsnaam hier te Londen ?

— Ik geloof wel, dat ik het kan raden, evenals bij de verkiezing van Dr. Fox zal hij zich hebben opgeworpen als can-

didaat voor het Meesterschap! antwoordde Raffles.

— En zou hij daar nu in geslaagd zijn?

— Misschien wel! Hij ziet er tenminste laatdunkend genoeg uit. Zie eens met trotse blikken rondkijken.

— Maar hoe ontdekken wij, of hij inderdaad gekozen is?

— Dat is inderdaad moeilijk genoeg! gaf Raffles ten antwoord. Het gaat bezwaarlijk aan, het hem op de man af te vragen! Maar wij zullen goed onze oren en ogen de kost geven, misschien ontdekken wij wel iets!

Raoul Beaupré zat te midden van een viertal mannen, met wie hij op fluisterende toon een gesprek voerde.

— Zij lijken wel een of ander plan te beramen! merkte Brand zacht op.

Juist toen hij dit gezegd had, ging de deur open en er trad een half dozijn mannen binnen, die in hun uiterlijk al niet veel verschilden van degenen, die hier binnen waren.

Raffles, Brand en Henderson hadden zich een plaatsje bij het buffet uitgezocht en daar zij voortreffelijk vermomd waren en het dievenbargoens spraken zonder een foutje te maken, lette niemand in het bijzonder op hen.

Maar zij waren nog nauwelijks tien minuten in de dievenkroeg, of in een hoek van de gelagkamer gingen twistende stemmen op.

Dadelijk waren de drie mannen een en al aandacht.

Zij vingende enkele brokstukken op van een twistgesprek en eensklaps hoorden zij boven alles uit de stem van Raoul Beaupré, die was opgesprongen en riep:

— Ik ben volgens de reglementen gekozen.

— Dat lieg je!

— De stemmen staakten, brulde een man met een stierennek.

— Zeker, maar daarna heb ik in een eerlijk vuistgevecht Ray overwonnen en de afspraak was, dat de winnaar Meester zou zijn.

— Best mogelijk, maar wij willen geen Fransman, werd er weer geschreeuwd.

— Gij hebt niets meer te willen, gij hebt u in het onvermijdelijke te schikken. Gij hebt mijn bevelen op te volgen, riep de Fransman met stentorstem. Denk er om, dat ik geen grapjes duld!

— Nu weten wij tenminste, hoe de zaken staan, zei Raffles laconiek, terwijl hij zich tot Brand wendde. Maar wat is dat? het wordt waarachtig ernst.

De messen komen er aan te pas. Nu, dat is natuurlijk een doorgestoken kaart. De vrienden van Ray zijn er op uitgetrokken, om de Markies uit de weg te ruimen. Henderson, hier is werk voor je aan de winkel, vriend. Sla die grote praatjesmaker maar eens tegen de grond, die kerel met zijn rood haar en met dat slaggersmes in zijn vuist.

De man, die aldus door Raffles was gekenschetst, drong juist dreigend op Beaupré in, die zijn revolver had getrokken, maar van dat wapen geen gebruik kon maken, daar de vechtenden reeds te dicht op elkaar gedrongen stonden.

In een oogwenk had Henderson zich een weg gebaad tot vlak voor de man met het rode haar.

Een seconde later voelde deze zich zijn mes ontrukken en nog vóór hij goed en wel wist wat er gebeurde, had de zware vuist van Henderson, die hem tussen de ogen trof, hem als een geslachte os doen neerstorten.

Er ontstond een onbeschrijfelijk tumult.

Overal zag men messen schitteren, van haat vertrokken gezichten en fonkelende ogen.

De voor- en tegenstanders van Beaupré waren reeds handgemeen geworden en gingen elkaar met messen te lijf.

Henderson wierp zich onbevreesd te midden van de strijd en daar hij meende begrepen te hebben, dat hij op de hand van de Fransman moest zijn, liet hij zijn zware vuist als mokers neerda-

len op de koppen van Ray's vrienden.

Hijzelf liep een paar onbetekenende schrammen op, maar toen ook Raffles en Brand zich met de zaak bemoeiden, was het spoedig beslist, want binnen enkele minuten lagen zes aanvallers, jammerlijk toegetakeld, op de vloer, steunend en hun gekwetste ledematen wrijvend.

Beaupré, die zichzelf danig geweerd had, trad op Henderson toe, schudde hem de hand en zei:

— Ik weet niet wie je bent, kameraad, maar ik dank je! En jullie ook, mannen, zo vervolgde hij, zich tot Raffles en Brand wendend.

— Het heeft niets te betekenen, Meester, antwoordde Raffles schouderophalend, maar als gij ons met geweld uw dankbaarheid wilt betuigen, neemt ons dan mee vannacht, inplaats van die twee mannen van u, die er nog al lelijk aan toe schijnen te zijn.

Het was waar; twee van de mannen van Beaupré hadden tamelijk diepe steekwonden opgelopen en zouden niet in staat zijn aan een of andere nachtelijke onderneming deel te nemen.

Beaupré keek Raffles verwonderd aan en zei:

— Hoe weet je, dat er iets gaande is voor vannacht?

— Ik heb wel begrepen, dat de nieuwe chef er geen gras over zal laten groeien, antwoordde Raffles kalm.

De Fransman dacht even na, taxeerde de drie gewaande bandieten met een enkele blik en bevond, dat zij op voortreffelijke wijze zijn twee buiten gevecht gestelde mannen zouden kunnen vervangen.

Toen zei hij:

— Welnu dan, het is goed, jullie gaan vannacht mee.

Hij liet zijn stem dalen en vervolgde:

— Wij hebben een goede slag op het oog bij de bankier Salomon in de Victoriastreet. Alles is er van te voren door mijn mannen in gereedheid gebracht;

een van mijn mannen, die er vandaag vermoemd geweest is, heeft de telefoon- en alarmdraden doorgesneden en de nodige sleutels gemaakt.

En hij wees op een klein mannetje met een vossengezicht, dat vlak naast hem stond en met een triomfantelijk gebaar twee sleutels uit zijn zak haalde met een touwtje aaneen gebonden.

— Dit is de sleutel van de kleine tuindeur en dit is de sleutel van de kluis, zei hij, terwijl zijn kleine oogjes schitterden.

— Dat is knap gedaan, riep Raffles vol bewondering uit. Dit wordt een mak karweitje. Vijf mannen zullen ruim voldoende zijn.

— Die had ik er ook juist voor aangesteld, hernam Beaupré.

— Wat voor brandkast? vroeg Raffles verder.

— Een tamelijk ouderwets geval, half ingemetseld, maar met een paar goede werktuigen gemakkelijk te openen.

— Voor hoe laat is het?

— Twee uur!

— Waarom zo laat?

— Omdat ik zeker wil zijn, dat die schurk van een Salomon slaapt, luidde het antwoord.

— Een schurk moogt ge hem wel noemen, Meester, ik ken hem: hij is een gemene woekeraar, zei Brand, die zich herinnerde, dat de naam van Salomon voorkwam op het lijstje, dat Raffles zorgvuldig bijhield en waarop een groot aantal woekeraars, speculanten en adellijke leeglopers geplaatst was.

— Wij gaan toch zeker niet tegelijk? vroeg Raffles.

— Geen denken aan. Eerst gaat onze man met de sleutels en wacht ons daar af. Ik ga alleen en ik zou u willen raden, evenmin in gezelschap naar het huis te gaan. Maar nu zullen wij maar spoedig vertrekken; wie weet stuurt die bandiet van een Ray nog wel meer moordenaars op mij af, hernam Beaupré tussen de tanden.

Het groepje van vijf mannen verliet nu de dievenkroeg en nadat men eerst nog een ander wijnhuis bezocht had, vertrok de kleine man met de sleutels.

Op een onmerkbare wijze gingen Raffles en Henderson hem na en vijf minuten later lag het kleine mannetje onder een brug, gekneveld en wel en waren zijn sleutels overgegaan in de zakken van de reus.

Het was half een, toen de drie vrienden elkander hervonden aan de tuindeur van de bankier en daar bleek de sleutel voortreffelijk nagemaakt te zijn: de deur ging aanstonds open.

Het drietal verschafte zich toegang door een raam, bereikte de kluis en de

tweede sleutel bleek al even deugdelijk te zijn als de eerste.

Het was één uur, toen de brandkast bezweek onder de vaardige vingers van Raffles, terwijl Henderson op de uitkijk stond.

Het was kwart over één, toen de drie mannen, met een buit van ongeveer drie en twintig duizend pond sterling het bankgebouw weer verlieten en het was juist kwart voor twee, toen de beklagenswaardige Fransman, die op zijn beurt de tuindeur naderde en daar argeloos wilde binnen gaan, regelrecht in de armen liep van twee surveillerende politieagenten, die tot zijn ongeluk de deur op een kier hadden zien staan.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De psneudo Uitvinder

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Miljoenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim.
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hall.
 27. — Het Geheime Document.
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein.
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li.
 35. — De Gewaande Radjah.
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Gele Zee.
 38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturierster.
 41. — De Kelder des Doods.
 42. — De onverwachte terugkeer.
 43. — Rode Bill krijgt een lesje.
 44. — De Stem van het Verleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van Prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Myra Bonati.
 50. — Merry-Kid de verklikker.
 51. — Het Verlaten Slot.
 52. — De Riolen van Parijs.
 53. — Rovers en Verraders.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Mislukte Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.</p> | <p>64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vloolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgene Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoer om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepot
 103. — Een Onderaards Drama
 104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret
 107. — De Negende Steen
 108. — Onraad in Hollywood
 109. — Ossenkop; gang 5
 110. — De bende van «de Ratten»
 111. — Het Avontuur in Hollywood
 112. — De Bende van de Gouden Spin
 113. — Irma Sandrina
 114. — In de val gelokt
 115. — Om een kwart miljoen dollars
 116. — De Giftgas-centrale
 117. — Een mislukte ontvoering
 118. — De Verdwenen Kleindochter
 119. — Helicopter-bandiet
 120. — De Verraderlijke Huisknecht
 121. — Vrouwelijk Lokaas
 122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 123. — In het Hol van de Leeuw
 124. — Een Patient verdween
 125. — De Geheimzinnige Liftkoker</p> |
|--|---|

IN VOORBEREIDING :

126. — De pseudo uitvinder